

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

6 (96) | 2007

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-збудовуюча стаття

Перше різдвяне богослужіння..... 4

Я. М. Пейсті

Немає місця 6

Андрій Борсук

Життя церков об'єднання

Аж ось настав день Свята жнив..... 12

Павло Сургай

Українській Церкві
Сакраменто 15 років..... 13

Володимир Вільчиця

Незабутня зустріч 14

Юля Марук

Свято Жнив у місті Санта-Барбара..... 18

Фаїна Бородіна, Віталій Шило

“Відважно!
Впевнено!
Вперед!”

стор. 20

Разом ми з вами вірили

стор. 22

Місія “Добрий Самарянин”

Радість велика..... 19

Леонід Коровник

Роздуми на тему...

Різдво 24

Оксана Данилюк

Мандрівка

Слава Єрусалиму та ганьба Бет-Шану 26

Володимир Вільчиця

Очевидне — неймовірне

Людське тіло — шедевр,
створений Богом..... 30

Доктор Вернер Гітт

Західне Українське Євангельсько-Батистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталія КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafeda_k@yahoo.com

Дизайн:

Андрій ТРИГУБА
e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту:

Ольга ВОЛЧКОВА
e-mail: kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить - \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на “Вісник правди”
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку 15 грудня 2007 року. Формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство “Місійна книжкова фа-
брика «Християнське життя»” м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

6, 2007

Бажаємо усім братам та сестрам в наступному році, живучи в променях безмежної Божої любові, дарувати її тепло іншим людям, закликати їх до Ісуса. Нехай Вифлиємська Зірка Отцівської любові сяє у житті кожної дитини Божої. Рясних Вам благословінь!

*Ігор Завір'юха
(головний редактор)*

Не дивлячись на оточуючу атмосферу та рекламу святкування Різдва Христового, хотілося б у кожному дні нагадувати собі, що ми живемо не для себе, а для Бога. Також, хочу побажати усім читачам мати вдячне серце Богові за народження Ісуса Христа. “.. Усе через Нього, і для Нього створено”. Кол 1:16

*Петро Чикеренда
(відповідальний редактор)*

Вітаю всіх з Різдвом! Нехай ці святкові дні будуть для вас радісними, наповненими миром та спокоєм. Поспішімо, як пастухи, віддати шану народженому Спасителю!

*Наталка Корназович
(літературний редактор)*

Христос народився! Ця радісна та переможна вістка урочисто лунає в усіх куточках нашої Планети! Нехай Ісус живе у ваших відроджених серцях. А мир, злагода, взаєморозуміння та любов, нехай завжди панують у ваших родин. З різдвом Христовим Вас, країни!

Леонід Кінах (дитяча сторінка)

Святкуючи Різдво важливо знати та пам'ятати, для чого воно звершилось. Світлих днів Різдва! Тепла та щастя вашому дому!

Оксана Данилюк (поезія, літературна сторінка)

У ці теплі та святкові дні бажаю усім читачам по-особливому відчутти безкорисну любов Бога до нас. У метушні приготувань знайдіть місце у своєму серці для народженого Спасителя, а також знайдіть час для дорогих вам людей!

Щасливого Різдва!

Юля Марук (журналіст)

Вітаю Вас з Різдвом Христовим! Христос народився!

Коли мудреці збилися зі шляху, вони почали запитувати дорогу у людей, але тільки світло Божої зірки вказало їм вірний шлях. (Матв 2:10) Любі брати та сестри, нехай тільки Господнє світло вказує нам вірний шлях у житті.

Павло Зинич (кореспондент)

Дорогий друже!

Радій народженню Христа, розділи благословіння Різдва з оточуючими людьми. Найкращих побажань у Новому році!

Личик Леся (перекладач)

Дорогі читачі! Щиро вітаємо Вас з Різдвом Христовим та Новим Роком! Бажаємо веселих та радісних свят, та щасливого Нового Року. Нехай Божий мир та спокій панує в ваших серцях, а Його любов проявляється у стосунках з оточуючими.

*Гордійчук Данік, Альона
(збір матеріалу)*

“Бо сьогодні в Давидовім місті народився для нас Спаситель, Який є Христос Господь”. Луки 2:11

У день Різдва Христового бажаю оновити вміння вірити й любити!

“І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі”. Кол 3:15

Олег Рошук (кореспондент)

Я сердечно поздравляю с Рождеством всех Вас,

Счастья искренне желаю в этот светлый час,

Пусть хлынет Божья благодать в душу и в дыханье,

Чтоб не знать и не встречать боли и страданья..

С Рождеством Христовым дорогие читатели!

*Эдуард Швец
(редактор веб-сайта)*

Аж ось Ангел Господній з'явивсь коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашилися страхом великим... Та Ангел промовив до них: "Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь..."

(Лук.2:9-11)

В цьому тексті із другого розділу Євангелії від Луки записане свідчення про перше справжнє Різдвяне богослужіння, проведене дві тисячі років тому назад у Вифлеємі.

По-перше, відмітимо час, коли проходило це богослужіння, далі подивимось, де воно проходило, і познайомимось з учасниками цього зібрання. Потім дізнаємось, хто був проповідником, і вислухаємо його проповідь. І, на кінець, розглянемо які були результати цього дивного богослужіння. Про все це описано в другому розділі Євангелії від Луки.

Коли мова зайшло про час богослужіння, то звичайно ми маємо на увазі час, в котрий воно має відбутися. Однак, у даному випадку варто відмітити рік в хронологічній історії людства, коли сталася ця велика подія. Лука говорить про це в перших двох віршах 2-го розділу: *"І трапилось тими днями, — вийшов наказ царя Августа переписати всю землю. Цей перепис перший відбувся тоді, коли владу над Сирією мав Квіріній."* (Лк.2:1-2).

Це був період, коли в дні царя Августа Римська республіка перестала існувати, і на її місце була проголошена Римська імперія, котрою став керувати єдиновладний диктатор, цар Август. Вся влада в державі була зосереджена в руках однієї людини, і народ вже не допускався до правління. Ось в цей період історії народився Ісус Христос.

Той факт, що вся імперія покорила декретам одного чоловіка, вказує на повне поневолення народу цією системою. Якщо народ мовчить проти тиранії, тоді дійсно настав безпросвітний час в історії такої країни!

Але подяка Богу, що немає такого скрутного становища, в котрому Бог не знав би, як поступити. Коли світ

Перше різдвяне богослужіння

повний гріха і темряви, коли людина продає себе не правді і злу, як раз тоді час проявити Богові Свою благодать і силу. Пророк Ісаї виразив цю істину наступними словами: *"Хоч би ворог, як ріка, наступив, — прожене його подих Господень."* (Іс.59:19 пер.П.О.Куліша). А ап.Павло так говорить про це: *"А де збільшився гріх, там зарясніла благодать"* (Рим.5:20).

Так, та ніч, в котру пастухи сиділи і стерегли своє стадо, була темною не по одній тільки причині. І ось, власне в цю темну ніч Господь Бог назначив **богослужіння**, в котрому слава Господня осяяла пильнуючих своє стадо пастухів. Яке це було чудне богослужіння! Воно виявилось поворотною подією в історії людства!

Наступне, що необхідно відмітити це місце, де проходило перше Різдвяне бо-

гослужіння. Воно проходило не в храмі, не в синагозі, не в царських хоробах, а в полі, під відкритим небом, під саявом небесних зірок. Трапилось це всього лише в шести кілометрах від центру Юдейської релігії, міста Єрусалиму. Та Бог обійшов цю столицю, і вибрав маленьке містечко Вифлеєм, котре не відрізнялося ні величиною, ні славою, ні багатством, але про котре ще за 600 років до народження Христа Бог заявив: *"А ти, Вифлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, — із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковічних."* (Мих.5:1).

Йосип і Марія ідуть у Вифлеєм за наказом, виданим царем, але це було виконанням пророцтва Писань, і цар поневолі виконував декрет Божий!

Отож, в самий незвичайний час, і в незвичайному місці, у відкритому полі,

Сам Бог скликав перше Євангельське богослужіння! На цьому богослужінні не було ні богословів, ні священників, ні багатців або знаменитих людей. Там були прості пастухи, бідні роботяги, зайняті своєю працею. Саме вони почули проповідь, сказану ангелом на цьому зібранні. Той факт, що в першу чергу Бог звистив про народження Христа простим людям, має важливе значення. Це говорить про те, що Спаситель доступний кожній людині, незалежно від його суспільного положення.

Шановний друже, хто б ти не був, але якщо ти хочеш приєднатися і прийняти участь в оточенні цих пастухів, ти повинен стати убогим духом. Добра новина не змінилась. Вона належить для всіх. Ісус Христос друг грішників і митників! Він прийшов віднайти і спасти те, що гине. Слава Йому навіки!

Проповідником на цьому незвичайному, чудному зібранні виявився ангел! Ми не знаємо ні його імені, ні того, як він виглядав. Все це не суттєво. Головне це вістка, котру він проголосив! Багато можна сказати про ангелів та їх служіння, але це не тема нашої сьогоднішньої бесіди. Відмітимо тільки, що при народженні Ісуса Христа ангели проявили особливу активність. Через них Бог проголошує саму дивну вістку про те, що народився Ісус, Син Божий, Спаситель світу!

Ця проповідь ангела була короткою, але надзвичайною: *“Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповити ви знайдете, що в яслах лежатиме.”* (Лк.2:10-12).

Кожне слово, сказане ангелом, повне значення. *“Не бійтесь”* — це перші вступні слова благої вістки. Геть страх! Не потрібно боятися! Людини відкрився шлях до Творця! Згадаймо, що перший страх з'явився у людини, коли вона згрішила. Про цей страх ми читаємо на самих перших сторінках Біблії, коли на запитання Бога *“Адам, де ти?”* Адам відповів: *“Почув я Твій голос у раю — і злякався!”* (Бут.3:10). Відчуття страху і докори сумління було прямим результатом гріха.

“Не бійтесь” — це вступні слова Євангелії благої вістки! Потім ангел розкриває причину, чому нам не потрібно боятися: *“Я благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім!”* (Лк.2:10).

Ця вістка була радістю для людей, що жили дві тисячі років тому, в безрадісному світі, зануреному в морок тиранії і пануючої диктатури. Але і в

сучасному атомному віці, в світі, котрому загрожує знищення атомними і водневими бомбами, це єдина вістка для спасіння і радості. *“Не бійтесь, — говорить Господь і нам. Я і сьогодні звіщаю вам велику радість, котра станеся всім людям”*.

Далі ангел звіщає причину цієї радості: *“Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь.”* (Лк.2:11).

Із сивої давнини Бог багато разів і багатьма способами відвідував нашу землю, використовуючи для цього різноманітні засоби. Але ні разу не відвідав Він цю грішну землю як Спаситель. Коли Бог зійшов в Содом, в це місто розтління і гріха, то Він засудив його на знищення дощем із сірки й вогню. Він зійшов на гору Синай, щоб дати людям закон, котрий вимагав від них святості.

Але на цей раз Бог прийшов на землю як Спаситель, — не для того, щоб стягнути з людини за гріх, але щоб знищити гріх; не для того, щоб покарати, але щоб помилувати; не для того, щоб погубити, але щоб врятувати людей від гріхів їх! О, яка це дивна і радісна новина! Слава Йому навіки!

Дорогий друже, якщо ти відчуваєш себе покинутим, загубленим, то не бійся, тому що Спаситель тут. Він кличе тебе! Всі багатства світу не можуть спасти тебе; різноманітні вчення добрих людей не допоможуть тобі і не принесуть ніякої користі. Тільки Господь може врятувати тебе! О, якби тільки люди знали, що вони потопають у морі гріха! Яку радість принесе би їм чудова вістка: *“Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь!”* В цьому міститися Різдвяна новина, що Спаситель прийшов у світ, щоб віднайти і спасти те, що гине!

Далі ангел вказує на те, Ким був цей Спаситель. Він говорить: *“Котрий є Христос”*, тобто Помазанник Божий, Месія. Він був вибраний, помазаний і посланий Богом для спасіння грішників. Він був останнім Адамом, досконалим Чоловіком без єдиного гріха. Тільки Він міг стати заступницькою жертвою уласкавлення (примирення) за гріхи світу. *“Дух Господа Бога на Мені, бо Господь помазав Мене Благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю...”* (Іс.61:1). Це міг сказати тільки Бог, що прийшов у тілі, Еммануїл, Творець світу, котрий повинен поразити в голову диявола-змія. Ісус прийняв подобу людини, щоб представити Себе в

досконалу жертву за гріх усього світу. Це було виконання Божого пророцтва через пророка Ісаю: *“Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл”*, (що значить: з нами Бог) (Іс.7:14).

Ангел сказав, що нині у місті Давидовім родився Господь; Той, Котрий Словом Своїм тримає в Своїй руці весь світ; Котрий наповнює вічність. Він є Альфа і Омега, Початок і Кінець Сам Господь Бог.

Так, шановні мої, народжене у Вифлеємі Немовля, був не тільки Спасителем і Христом-Помазанником, досконалим Чоловіком і останнім Адамом, але Він був Богом. Якби Він не був Богом, то Він не міг би бути ні Спасителем, ні Христом!

Дивна, радісна Різдвяна вістка є в тому, що Бог з нами. Він бажає спасти кожну людину. Якщо ти довірив Йому спасіння твоєї душі, то будь впевнений, що Він доведе його до кінця!

І, накінець, звернемо увагу на заключні слова ангела пастухам. Він не послав їх у храм, або до Марії, чи до Йосипа. Він послав їх прямо до Немовляти Христа.

Святування Різдва не означає нічого, якщо ми не приходимо до святого Немовляти Ісуса. Бог тепер став доступний всім через Сина Його. Наша проповідь, і всі наші старання марні, якщо ми не будемо приводити людські душі до Христа, Спаси теля.

Якщо ти шукаєш Ісуса, ти не знайдеш Його у красивих хорах і соборах, або в розкішних палацах. Ти знайдеш Його в яслах, на Голгофському хресті. В Різдвяній новині немає жодного натяку на царство світу, багатства і славу віку цього. Христа можна знайти тільки віруючи в просту Євангельську вістку про те, що *“Бог так полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”* (Ів.3:16).

Це і є Різдвяна новина Божий дар життя вічного у Христі Ісусі. Ця Різдвяна вістка була великою радістю для мене, коли в 1935 році, в перший день Різдва я ві рою прийняв цей дивний дарунок Божий і Христос народився в моєму серці. З тих пір я співаю: *“О дивний день, о дивний день, коли Господь мене простив!”* Слава і подяка Йому!

Дорогий друже, якщо ти цього не зробив, то прийми Христа сьогодні, щоб цей Чудовий Різдвяний день став кращим днем у твоєму житті, днем прийняття самого Великого подарунку спасіння, котрий пропонує тобі Господь!

Я. М. Пейсті

Дві тисячі років євреї очікували цього Дитя. Навіть до їхнього очікування, Бог ще в Еденському саду пообіцяв, що насіння жінки зітре голову змію. І починаючи з Адама, через всі віки люди старались проникнути в таємницю і відгадати майбутність цього Дитя.

Пророки пророкували про Його прихід, і весь народ був в очікуванні. Вони ревно вивчали пророцтва, щоб дізнатись, коли Він з'явиться.

І що ми бачим при Його з'явленні в цій землі, це те, що Йому **не знайшлося місця** в заїзді у Вифлеємі.

Ісус міг би з'явитись зі всією славою, величністю. Можливо, коли б Він з'явився з ангелами, в славі Отця і в Своїй славі, як це буде при другому приході, то народ прийняв би Його, тому що це сподобалось би світу. Але оскільки Ісус народився у бідних яслах, це не могло сподобатись тілесній природі людей.

Подумайте трішки, для чого Він прийшов? **Прийшов дати струженим спокій, знайти загинулих, дати зір сліпцям, показати Свого Отця, дати спокій тим, хто засмучений.** І все-таки для Нього не знайшлося місця.

Коли приїжджає президент в іншу країну, скільки просять йому почесні, а коли зійшов на землю небесний Цар, яку Він мав зустріч? Його поклали в ясла, тому що не знайшлося місця в заїзді. Можливо хтось скаже на це: "Але ж вони не знали, хто Він; якщо б вони знали, то по-іншому прийняли б Його". Хто так думає, то хочу сказати, що ви помиляєтесь.

Коли ми читаєм про те, як мудреці прийшли зі сходу в Єрусалим і запитали царя: "Де народжений Цар Юдейський?", то не тільки Ірод, але і увесь Єрусалим занепокоївся (Мф.2.2-3). Ірод сказав мудрецам, щоб вони йшли в Вифлеєм, пильно розвідали про Дитятко і сповістять і йому, щоб і він міг піти і поклонитися Йому (Мф.2.7-8). Як хитро підійшов, розвідав час, приблизно знав місце, для того щоб знищити Дитя.

Не тільки Єрусалим закрив для Ісуса двері, але й Назарет. Коли Він повернувся в місто, де був вихований, і приніс найкращу новину, яка коли-небудь була принесена в яке-небудь місто, славу звістку від Бога, — Назарет Його не схотів прийняти. Вони вигнали Христа з синагоги і привели на вершину гори, щоб скинути Його (-Лук.4.16-30). Вони Його не прийняли. **Йому не було в них місця.**

Приходиться чути думку, що світ цей став кращий і мудріший, що ми багато в чому досягаємо успіхів, і коли б Христос прийшов сьогодні, все було б зовсім по-іншому. Він прийшов у час темряви, а ми проживаємо в світлі, і тому тоді Його не прийняли, а сьогодні би прийняли.

Але ж подумайте, який народ би прийняв Ісуса тепер? Чи знаєте ви такий народ?

Візьміть любов християнську країну: невже там є місце для Сина Божого? Невже там бажають Його приходу? Уявіть собі, що це питання поставили на загальне голосування; думаєте, що знайшлося б багато голосів за те, щоб Він прийшов і царював над нами?

Багато із наших так званих **християн** сказали б: "Ми не хочем Його, та й не готові".

Комерсанти, бізнесмени, думаю, теж не бажають Його приходу, тому що коли б Христос прийшов, то царював би по правді. Мені хотілось би почути про хоча б одну категорію людей, які бажають Його приходу.

Чи бажає Його наше так зване **вище суспільство**? Підіть в дороги, модні місця і подивіться: чи хочуть Його

Немає

*"І породила вона свого Первенця Сина, і Цюго сповила,
і до ясел поклала Цюго, — бо
в заїзді місця не стало для них..."
(Лук. 2.7)*

там? Попробуйте заговорити про Христа, про те, який Він дорогий для нашої душі, і вас не запросять на наступний раз. Вони не хочуть Його і не захочуть вас, якщо ви будете благочестиво жити в Ісусі Христі.

Факт залишається фактом: **немає в нас місця для Сина Божого**. І якщо ми ось так, трошки задумаємось, то зрозуміємо, що ні в якій країні Його не захочуть.

Крик народу: "Хто такий Господь, щоб нам Його слухатись?" Голос царя Єгипетського, як ехо, передається через весь світ. А Христу все ще немає місця у світі. Все так як і колись, коли Він ходив із міста в місто, із села до села і Його не хотіли.

Двадцять століть пройшло з того часу; Його Євангелія проповідуються по всіх містах, люди обійшли всі куточки землі, щоб по всіх країнах було проповідовано Євангелія Ісуса Христа, і все-таки, велика кількість людей чули це Слово, та не бажають Його прийняти. Як тільки ви

починаєте говорити про Сина Божого, в них змінюються обличчя так, ніби ви принесли їм смертельний вирок. Дивлячись на це все, бачиш як диявол обманув цей світ!

Христос прийшов не для того, щоб притиснути нас до землі, а випрямити, і підняти наш погляд до неба. Він прийшов не для того, щоб зробити наше життя сумним, а навпаки, повернути в радість. Коли люди дають місце Ісусу Христу в своєму серці, Він їх просвіщає. Серце скорботне і похмуре стає радісним і світлим. Він приніс у світ благословіння. Він, будучи багатим, став бідним заради нас. Він міг би прийти в славі, в почесті вищого небесного світу. Він міг би народитись у палаці і їсти із золотої посуду. Але Він залишив палац і вибрав ясла, щоб розділити участь бідних і смиренних.

Ясла Йому були дані на якийсь час.

Осел, на якому Він в'їхав у Єрусалим, був даний Йому на певний час.

Горниця, де проходила Таємна Вечеря, була дана Йому на час.

Дім, в якому Він жив, був також не Його.

Навіть гріб був даний Йому на деякий час.

Він залишивши небеса, зійшов на землю і впокорився заради нас з вами, і все — таки світ відвертається від Нього і говорить: "Я не хочу Його, я не бажаю Його".

В Євангелії від Івана (7, 8 розділ) описано цікаві події. У 7 розділі показано, як Ісус говорив авторитетно, в силі, так що фарисеї, які намагались схопити Його, не могли, бо не мали сили. І весь народ уважно слухав, а потім розійшлися кожен в свою домівку. А 8 розділ починається з того, що Ісус залишається Один. Цілу ніч перебув на Оливній горі. Я собі уявляю, яка самотня ніч була для Христа. Він приніс у світ благословіння, а світ відкинув це блалословіння. Він хотів добра для людей, а вони нічого не захотіли прийняти від Нього. "І до дому свого пішов кожен" (Ів.7.53). Всі двері в Єрусалимі були закриті для Нього. Одного разу Він сказав: "Мають нори лисиці, а гнізда — небесні птахи; а Син же Людський не має ніде й голови прихилити!" (Лук.9.58). Я думаю, хотілось би жити в той час, жити в Єрусалимі, мати свою хатину, запрошувати Його до себе, сидіти в Його ногах, як Марія, і слухати Його проповіді. Але з другої сторони, якщо б я жив в той час, можливо і мої двері були б закриті для Нього.

Є одне місце, де Христос бажає бути, це місце називається серце. Це єдине місце, де Христос бажає пробувати в наш час. Якщо ми дамо Йому місце в нашому серці, Він з радістю ввійде і буде вечеряти з нами. (Відк.3.20)

Закінчуючи ось ці коротенькі роздуми про місце Господа у нашому житті, у наших серцях, хочу залишити для тебе, дорогий читач, побажання словами однієї чудової пісні:

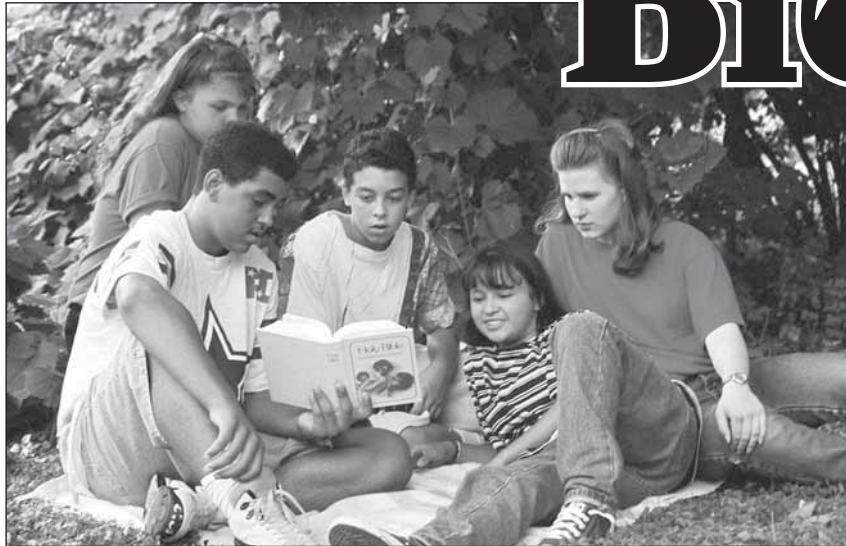
*"Прийди ти до Ісуса, мій друже дорогий,
Тебе стомив до краю великий гріх тяжкий,
Прийди і не лякайся, Христос усіх прийма,
Скажи, що в тебе в серці печаль й гріха зима.*

*Віддайся ти Ісусу і слухай лиш Його,
Поллеться пісня щастя із серденька твого.
Він Кров пролив за тебе, Вона серця цілить,
В ній знайдеш ти спасіння і вічно будеш жить."*

Андрій Борсук

Конкурс «Найуважніший читач Біблії»

**Бібліотечка
Проповідника
запрошує при-
йняти участь
у конкурсі «Най-
уважніший чи-
тач Біблії».**

**До уваги пропонується 10 запитань
в кожному випуску журналу
(5 питань із Старого Завіту і 4 —
по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт
на Біблійну вікторину, кросворд,
або головоломку).**

Всього 120 запитань оцінюється в 120 кредитів. Сімох читачів, котрі наберуть найбільшу кількість кредитів, відповівши правильно і чітко на запитання, чекає відповідний приз, котрий буде оголошений у Віснику Правди №1, 2008. Відповідь має

бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання. Відповіді надсилайте на адресу редакції: *Herald of Truth* 37603 28th Ave. S Federal Way, WA 98003 USA або по електронній пошті: — vistnykpravdy@gmail.com.

1. **Біблія свідкує**, що немовлята і новонароджені (сусунці), розмовляли ? (Віднайди місце).
2. **В якому** розділі говориться про місто з 9 (дев'ятьма) брамами, і перераховані їх назви? (місто і назви воріт).
3. **Де в** Святому Писанні згадується, що мудреців зі Сходу було троє?
4. **Де** написано, що в суботу не можна купляти рибу?
5. **Про скількох**, і котрих Іродів ми читаємо в Біблії?
6. **Хто** був без батька, без матері, без родоводу; без початку днів і без кінця життя? (Ссилка)
7. **Чия** мати плакала 1,000х (тис.) років після смерті?
8. **Що це** за грандіозний концерт, без інструментів, при чудесному освітленні, про котрий описує Слово Боже?
9. **Який** цар мав двох синів, іменами котрих також називалися пророки, один пророк того часу, а інший пізніший?

10. **Біблійні заняття і професія.** Найдіть відповідність з біблійними персонажами (хто є хто):

1. ЛІКАР	☐	ОЛЕКСАНДЕР	☐
2. ПИСАР	☐	ТУВАЛКАЇН	☐
3. ТЕСЛЯР	☐	ДМИТРО	☐
4. КОТЛЯР	☐	ЛУКА	☐
5. ЗОЛОТАР	☐	ШЕВНА	☐
6. СЛУЖАНКА	☐	НЕЕМІЯ	☐
7. РІЛЬНИК	☐	АГАР	☐
8. ЧАШНИК	☐	АНДРІЙ	☐
9. КОВАЛЬ	☐	ЙОСИП	☐
10. РИБАК	☐	КАЇН	☐

СЛОВНИК — ДОВІДНИК

“...глибоко викопав, і основу
на камінь поклав.”

Луки 6:48

Вертеп — (Єрем.7:11; Мт.21:13; Мк.11:17) — притон (кубло) злочинців, розпусни — ків і т.д. Печера, підземне або іншого устрою скрите місце відпочинку розбійників. Взагалі так називають місце, де люди ведуть себе непристойно, легковажно; часто використовується з дієсловом “перекрутити, перевернути”, що підкреслює невідповідність дій зібраних людей.

Вертеп — (буквально) печера, природне сховище. Слово це не несе негативного відтінку, але поскільки використовується у словосполученні “вертеп розбійників”, то розуміння “вертеп” стало саме по собі використовуватись у значенні: *притулок розбійників*. У тексті Біблії, цей вираз фігурує в зв’язку з опоганенням храму.

Вертеп — природні земляні сховища навколо Віфлеєму, де пастухи находили затишок у непогоду для себе і для худоби, або місце, де просто відпочивали після сто-рожі біля своїх стад. Незнайшовши місця ні в готелі, ні в будь-якому заїжджому дворі, Йосип та Марія зупинилися, по всім відомим критеріям, у такому затишному місці, де і народився Ісус — Спаситель світу. Це був особливий знак даний Богом.

Дивний — (Пс.15:3; 138:14; Іс.28:29; Мих.7:15) — чудний, чудесний, гідний подиву, дивовижний, надзвичайний, рідкісний, прекрасний, знаменитий, неперевершений, незвичний, неосяжний, незрозумілий до кінця (В.Даль).

Дивний — (Іс.9:6), ім’я Ісуса Христа, характеризує Його природу і сутність. Із усіх народжених на землі, подібний ніколи не родився, а тому Він — Дивний, від слова “диво”, в значенні цього слова.

Мудреці (маги) — (Мт.2:1; Бут.41:8; Вих.7:11; Дії 8:9; 13:8) — високоосвідчені люди, незвичні у мові, поведінці та відношенні до матеріальних і духовних речей. Люди, що спостерігали небесний рух зірок, пов’язуючи їх з долею людей (*Біблійний словник*). У стародавніх слов’ян мудрець — ворожбит, чаклун, чарівник (Ожегов).

Мудрець (маг) — звіддар, астролог, чаклун, чарівник, знахар, ворожбит, чорнокнижник... (В.Даль).

Порадник — (Іс.9:6) — ім’я надане Христу ще перше народження по тій причині, що поради дані людям Христом, були, є і будуть неперевершеними. Це ім’я належить Йому по справедливому праву, котре носили вдавнину старійшини за особливі заслуги в житті і за мудрість.

Побиття немовлят (ізбієння младенцев). У сучасній мові цей вираз рідко використовується як приклад безграничної жорстокості по відношенню до дітей. Як правило, в ньому заключається іронічна оцінка ситуації, коли в суперечці, дискусії, спортивному єдиноборстві, одна сторона набагато перевершує іншу, з легкістю отримує перемогу.

Правитель Юдеї, цар Ірод, взнавши, що деякі мудреці прийшли здалека поклонитися “народженому Царю Юдейському”, робить з цього висновок, що появився пре — тендент на його престол. Коли старання Ірода загубити Немовля не вдалися, він послав вигубити всіх діток у Віфлеємі, та в усіх околицях, від двох років і нижче, згідно часу, котрий випитав від мудреців. Тоді то сталося те, що говорив пророк Єремія: “*Чути голос у Рамі, плач та ридання гірке: Рахиль плаче на дитьми своїми, не хоче потішена бути за діти свої, — бо нема їх...*” (Єр.31:15).

Провідна зоря. Образне значення будь-якого орієнтиру, слідує котрему, людина вибирає вірний шлях до цілі. Під зорею, у цьому виразі, мається на увазі комплекс ідей, моральних принципів, з котрими будь-хто співвідносить своє життя. Або ж людина, в міру свого визнаного авторитету, скеровує справи і поведінку інших людей у визначеному руслі.

Мудреці (маги, східні ворожбити), побачивши зорю, що зійшла на небі і провіщала народження Спасителя, рушили в дорогу, прямуючи за нею, до Єрусалиму: “...на Сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому.”

(Мт.2:2). “*І ось зоря, що на Сході вони її бачили, йшла перед ними, аж прийшла і стала зверху, де Дитятко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи.*” (Мт.2:9-10).

Для апостолів сам Христос — провідна зоря. Так ап.Петро порівнює старозавітне пророче слово із “світильником, що світить у темному місці”, до тої пори, поки не прийде світанок, тобто благовістя Христове, і поки не “зійде ранкова зоря від Якова... у серцях ваших” (2Пет.1:19; Чис.24:17; Іс.60:1-2; Дії 22:6).

Провідна зоря також має і ще одне значення в Книзі Премудрості Соломона, де він порівнює премудрість із зорями, що освічували шлях Ізраїлю в Обіцяну Землю: “Вона... вела їх шляхом дивним, і в день була їм покривалом, а вночі — зоряним світлом” (Прем.10:17).

Смирна (мірра) — (Вих.30:23; Мт.2:11), дерево мірра, воно ж називається і смирна, з котрого виділяється запашна смола, котра називається також смирна, дорожочинна речовина. При похованні тіла Ісуса Христа, був використаний склад пахощів із смирни і алое, що коштувало величезні гроші. Такі затрати використовувались лише при похоронах царів. Дякуючи щирості і щедрості друзів, Христос похований був по-царськи, і виконалося пророцтво — Зах.9:9.

Чи правдиво відображає ця картина Різдво Христове?

Традиційна картина Різдва Христового зображена художниками — це трое поважних мудреців, під сіяючою зіркою уклінно несуть дари немовлятку, лежачому в яслях. Поряд стоять батьки — Йосип та Марія, а також видно деяких тварин. Чи так воно було насправді?

Звернемось до Святого Письма. Задамо собі запитання: Чому батьки Ісуса, будучи благочестивими євреями, принесли в жертву цілопалення у храмі при виконанні закону “пару горличат або двоє голубенят?” (Лк.2:24). Закон дозволяв це робити, коли батьки були бідні (Лев.12:68). Але хіба Йосип і Марія не отримали дарів від мудреців? Писання нам свідкує про праведність Йосипа (Мтв.1:19) і Марії (Лк.1:28), тому ми можемо бути впевнені, що мудреці не зустрілися з Ісусом до 40 дня після його народження, а це відбулося пізніше. Далі євангелист Лука свідкує, що після Єрусалиму батьки Ісуса відправились додому у Назарет (Лк.2:39). У нас немає причин цьому не довіряти.

Тепер уважно придивимось до приходу мудреців до Йосипа і Марії. Звернемо нашу увагу на те, що Матвій говорить, що мудреці прибули до “дому” (Мтв.2:11). Якщо Лука тричі підкреслює слово “ясла”, то Матвій впевнено говорить, що дитя було в домі. Дім же Йосипа та Марії був у Назареті.

Можна задати питання, скільки часу мудреці були в дорозі? Судячи по словам “мудреці зі сходу”, євреї не змогли точно визначитись з якої нації мудреці, хоча вони знали своїх сусідів на Сході. Це були мідяни, халдеї та інші (Дії.2:9). Та обставина, а також час, який випитував Ірод у мудреців про появу зірки підтверджує те, що вони прибули здалеку. Якщо зірка з'явилася на небі у різдвяну ніч, то мудрецам необхідно було набагато більше часу ніж 40 днів, щоб прибути до Єрусалиму. Таким чином можна припустити, що подорож мудреців відбулась через багато місяців, або можливо і через рік від того часу, коли народився Ісус.

Задамо собі запитання, чому Ірод, відправляючи мудреців у Вифлеєм не відіслав з ними провідника? Відповідь очевидна: Вифлеєм був поруч з Єрусалимом всього біля 8 кілометрів.

Вийшовши від царя Ірода мудреці довірилися зорі, яка повела їх далі. Зоря

привела їх в дім Йосипа і Марії, який був у Назареті. Назарет знаходився за 100 кілометрів від Єрусалиму. Ірод же був упевнений, що мудреці у Вифліємі. Не дочекавшись повернення мудреців, він наказав повбивати всіх дітей.

Але якщо Бог захаво свого Однородженого Сина так далеко від Єрусалиму, то чому Ангел Божий наказав втікати в Єгипет? (Мф.2:13).

Не забуваймо про те велике значення, яке мало Різдво Христове для Вселенної. Це був початок перемоги над змієм (Бут.3:15). Прихід поважних мудреців у Назарет не міг залишитися непомітним для старійшин та римлян, які могли повідомити про це царя Ірода. Також Ірод міг дізнатись по перепису імена тих що НАродились у Вифліємі під час появи зірки, а також дізнатись звідки родом батьки. Ангел повелів у простий спосіб сховатись від можливого переслідування.

Коли мудреці прибули на поклін дитятку, це було в домі, в місті Назареті.

Також не можна ствердно сказати, що їх було троє. Якщо взяти до уваги яка довга була їхня дорога, а також наскільки в біблійні часи могло бути небезпечним подорожування, швидше за все вони прибули чималою групою.

Якого віку був Йосип, коли народився Ісус?

“Йосип старенький” — таке можна почути з тексту однієї з різдвяних колядок. Побутує така думка, що Йосип не був чоловіком діви Марії, а був лише її опікуном, набагато старшим за Марію. Чи являється така думка вірною? Про Йосипа нам відомо не багато. Він був праведний муж, який повинен був підкоритися Господньому наказу відносно дружини Марії і немовлятка Ісуса. Він походив з роду Давидового і євангелисти Матвій і Лука подають його родослівну. Відвідування ним Єрусалиму, коли Ісусу сповнилося дванадцять

років, являється останньою відомою згадкою про нього. Можна припустити, що пізніше він помер.

Є певні причини чому дехто вважає, що Йосип був опікуном Марії, посилаючись на якесь ніби то передання. Католицька церква підносить Марію в особливий статус Богородиці, яка була Божою матір'ю і протягом всього життя залишалась дівою. Заглянемо в Біблію, там є сказано що Ісус мав братів і сестер (Мтв.13:55; Ів.2:12; 7:3-5; Лк.8:19; 1Кор.9:5; Гал.1:19). Згадуються навіть їхні імена: Яків, Йосип, Симон і Юда. Дехто, правда, вважає, що мова йде ніби-то про двоюрідних братів. Але чи могли двоюрідні брати мати аж таку відвагу, щоб кудись кликати Ісуса від народу, який уважно Його слухав (Мр. 3:31-34), або вказувати Ісусу що він має робити, а чого ні? (Ів.7:3-5) Навпаки, така поведінка є більш природня рідним братам, а не двоюрідним. Більшість дослідників дотримуються думки, що ці брати та сестри були дітьми Йосипа і Марії, які народились після народження Ісуса Христа. Якщо Марія є Богородицею, то чому інші діти не народились богами? Тут щось не співпадає, тому для нас зрозуміла та думка, що брати Ісуса і Його сестри були ніби-то двоюрідні. Якщо Марія є Богородиця і посередниця між Богом і людьми, як дехто вважає, то звичайно, що вона не могла жити сімейним життям з своїм чоловіком Йосипом. Зрозуміло, чому в такому випадку існує таке навчання, що Йосип ніби то був старцем і всього-навсього опікуном.

Коли Марія народила Ісуса, сповіла і поклала Його до ясел, то це Дитя було первородженим (Мтв.1:25) або первістком (Лк.2:7), тобто таким, за яким по ідеї мали бути інші діти. Коли Біблія говорить про єдиного сина, то використовуються інші слова. У Наїнської вдови був єдиний син, названий "одинок" (Лк.7:12), а також Бог післав "Однородженого Сина", щоб спасти світ (Ів.3:16). Євангелист Матвій пише, що Йосип не жив з Марією сімейним життям до народження Ісуса Христа Мф.(1:25), але ці слова звучать як натяк, що подружнє життя почалось пізніше. Більше того, Йосип був такого віку, що міг ославити Марію Мф(1:19), чого він постарався уникнути будучи мужем праведним.

Тобто в Слові Божому є чітко вказано, що Марія була заручена з Йосипом як дружина з чоловіком і хоча, можливо, Йосип і був старшим за Марію, але аж ніяк не безсилим старцем. Ісус був первенцем, після якого народились інші діти Його брати і сестри.

Скільки немовлят було вбито царем Іродом?

Що нам відомо про Ірода? Ірод був великим оратором, дипломатом і будівельником. Це був достатньо вольовий і сміливий, а разом з тим і надмірно властолюбний, підлий цар. В своєму прагненні до влади він використовував всі можливі і неможливі засоби, щоб здобути намічене. Сотні людей, серед них і його найближчі родичі: мати царя, одна із дружин царя - Маріам, сини Олександр та Арестовул були вбиті в той чи інший спосіб при найменшій підозрі, що вони зможуть якимось чином посягнути на його владу. Цар Ірод вів надзвичайно активне життя. Він збудував в Єрусалимі театр, побудував військове укріплення на храмовій горі, а також морський порт в Кесарії. Він перебудував Єрусалимський Храм з великою розкішшю. Саме через його досягнення в будівництві, в управлінні Ізраїлем, а також в політиці — у відносинах з Римом — історики називають його Великим.

Ірод хворів тяжкою хворобою і це робило його дуже нестерпним, підозрілим і не-непередбачуваним. Він видав наказ закрити на іподромі в Єрихоні самих знатних і поважних людей Юдеї, і вбити їх як тільки він помре сам, щоб його смерть викликала загальну печаль у всьому Ізраїлі. Цей божевільний і жорстокий наказ не був виконаний. Таким був цар Ірод — деспотом і тираном. Тому зрозуміло, чому затривожився весь Єрусалим, коли Ірод дізнався що десь народився новий цар (Мат.2:3). Народ знав, на що здібний цар.

Коли мова йде про вбитих Іродом немовлят, найчастіше можна почути цифру 2000 або 14000 немовлят. Звідки такі цифри? Найперше, що нам відомо про цю подію? Коли Ірод спостеріг, що мудреці не повернулись до нього, він дуже розгнівався і послав повбивати немовлят віком до 2 років, за часом, що його випитав у мудреців (Мат.2:16). Цю подію описує тільки євангелист Матвій. Якщо мова йде про тисячі убитих немовлят, то чому про цю подію ніяк не згадує євангелист Лука, який теж описує про народження Христа? Якщо Лука порахував за потрібне записати те, що святе сімейство відвідала невелика група пастухів, то чому він не помітив тисячі побитих немовлят? Відомий єврейський історик Йосип Флавій, який описував життя Ізраїля того часу, теж нічого не записав про побитих немовлят.

Місто Вифлеєм. Воно завжди було невеликим містечком. Це місто знаходилось десь приблизно за 8 кілометрів

від Єрусалиму, або іншими словами, це було за 1,5 години ходьби від Єрусалиму. Про Вифлеєм нам відомо, що там була похована Рахіль (Бут.35:19). А також це місто згадується як місце, де проживала Рут, і звідки походив цар Давид. Ніде в Біблії немає натяку на те, що там було багато жителів. Євангелист пише: "І ти Вифлеєм, нічим не менший...бо з тебе вийде Вождь.." (Мат.2:6). Ці слова можна зрозуміти, що він все таки був менший за інші міста, але саме через те, що з цього місця з'явиться Вождь Ізраїля — Вифлеєм стане нічим не менший за інші міста. Коли Йосип і Марія прибули в Вифлеєм, то не знайшлося їм місця в заїзді (Лук.2:7), іншими словами, в гостинниці чи в будинку, де зупинялись на ніч подорожні. Яке по величині було це місто, коли мова йде про один тільки заїжджий двір?

Археологи, які досліджують територію Біблійного Вифлеєму стверджують, що за часів Христа це місто налічувало 250-300 дворів, в яких могли проживати від 1500 до 2000 мешканців. Скільки в такому місті могло бути немовлят? Нам відомо, що євреї добре розмножувались і мали великі сім'ї. Сім'ї, які мають малих дітей віком до 2 років, це може бути всього четверта або п'ята частина від загальної кількості сімей. Таким чином приблизно від 50 до 70 дворів у Вифлеємі могли мати немовлят. Тепер цю цифру треба розділити на дві частини, тому що Іродом були знищені немовлята чоловічої статі. Таким чином дослідники Біблії притримуються думки, що у місті Вифлеємі було вбито від 30 до 50 немовлят. Знаючи, що являв собою цар Ірод, так можливо і хочеться приплюсувати масштаби його злочину. Але в кожному випадку мова не йде ні про 2000, ні тим більше про 14000 немовлят.

Уважний читач Біблії може ще зауважити, що євангелист говорить про місто Вифлеєм і про його околиці (Мат.2:16). Що могло вважатись околицею міста Вифлеєма в той час коли люди пересувались пішки і коли місто Єрусалим було всього за 8 кілометрів? Очевидно, що Єрусалим не був околицею Вифлеєму.

Вбиті діти через жорстокий наказ царя Ірода - це було велике нещастя для сімей та матерів. Хоча реальна цифра вбитих дітей була набагато менша ніж ми звикли чути, це нічим не зменшує того горя і печалі, яких зазнало свого часу місто Вифлеєм.

Павло Зинич, Церква ЄХБ м.Кент

Ресурси:

1. Біблія з коментарями.
2. Біблійна енциклопедія Брокгауза.
3. Біблійний довідник Нюстрема.
4. Біблійний довідник GBV.
5. Тлумачення Євангелій П. Харчла.
6. www.bible-for-you.com

Аж ось настав день Свята жнив

Під час телефонної розмови мама, яка проживає у Запоріжжі, запитала мене: “Сину, а як там у вас врожай? Пшеничка як? Уродила?”

Мабуть не всім нам, уже трохи розпещеним і далеко не завжди *від душі* вдячним Богу за достаток, а в їжі і надмірність, зрозуміле це питання. Цікаво, чи багато хто з нас цікавиться врожаєм в країні, куди нас переселив Бог? Я не зміг відповісти мамі... Мама пережила два голодомори, в 47-му виживши напівсиротами з меншими братиками і сестричками та моєю бабусею завдяки кураю, лободі та ховрашкам. Тому вона дуже добре знає ціну врожаю.

В тій землі і в ті часи, коли на свято жнив готували наваристі борщі з курми в чотиривідерних каstrулях, а смачні яскраво-рожеві компоти в діжках, зазвичай це був кінець серпня або початок вересня (чому пам'ять повертає нас туди, де багато хто з нас навіть бідував? Що забули ми там? Ага... Простота! Тут ми забули цю простоту!). В Каліфорнії, де врожай ми “збираємо” в супермаркетах, є звичай святкувати пізніше. В Українській церкві Лос-Анджелесу свято жнив традиційно відмічають на другу неділю листопаду. Аж ось настав цей день.

Пастор Ілля Чепелюк призвав всіх присутніх до молитви. Чотири брати-служителі звершили молитву подяки над чотирма символами життя — водою, хлібом, овочами з фруктами та над Святою Біблією. Так розпочиналося благословення служіння подяки. Святкова програма була дуже насичена. Вів служіння Ілля Чепелюк. Дітки під керівництвом Тані Усенко розказували вірші та співали. Проповіді та слова привітання говорили Павло та Йосип Маланок з Вірменської церкви, Юрій Овчаренко з церкви міста Санта Ана, брат Йосип (з Голівудської церкви, Лос-Анджелес) а також Олександр Литовченко. Чудову програму підготували група з Санта Ани та сім'я Ковальчуків з церкви Голівуду. Славив Бога співом наш чоловічий хор. Диригував хором Василь Майборода.

Дозвольте невеличкий відступ. Коли Василь Майборода, відомий в недавні часи місіонерськими поїздками з ансамблем бандуристів по Україні та Росії, одержав від родича з

Бери — не хочу

Лос-Анджелесу запрошення на свято жнив, він спочатку лиш здивовано здвигнув плечима: від міста Вестфільд, Масачусетс, де він проживає, до Лос-Анджелесу — як від Запоріжжя до Іркутська. “Хм... На свято жнив... Лос-Анджелес... Далеченько!” Але це — наше людське. У Бога свої плани для своїх дітей. Він, наш Небесний Батько, знав, що нашому новоствореному завдяки старанням Олександра Потапенко

хору у супроводі бандури, потрібна консультація такого спеціаліста як Василь Ілліч. “Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю.” (Фил.2:13). І ось він з дружиною та не менш відомим сакраментовським запоріжцем Павлом Ісаєвим у нас в гостях.

Заключне слово говорив Павло Ісаєв. Проходячи вздовж чудесної вітрини, оформленої Миколою і Людо-

чкою Ковальовими, він брав той або інший фрукт чи овоч і ділився пізнаннями про їхню користь. Аж ось попалася гірка перчина. Виявляється, у стручковому перці гіркоту дають лиш три ниточки. Якщо забажати і прикласти зусиль їх знайти і вибрати, перчина не буде гіркою. Але якщо в перчині це для користі, то хто хотів би гіркоти в житті? Але ж в нашому житті також закладені три гіркі ниточки, які ми мусимо вибирати і викинути з поля нашого життя, бо інакше плід буде гіркий, а ми зобов'язані принести плід добрий. Ці три гіркі ниточки — то є “пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва”. При закінченні проповіді брат Павло запросив діточок, які бажають подякувати

Господу за віруючих батьків, вийти наперед. Спочатку вийшов один сміливець, потім іще, і іще, і нарешті майже всі присутні діточки біля кафедри в молитвах дякували Богу за батьків. Потім батьки молились за діточок.

Закінчилось святкове служіння традиційно — гарним обідом.

Трохи стомлені від святково-господарсько-церковних справ, але щасливі від спілкування, відгукнувшись на запрошення пастора Мартинчука, ми відправились в гості на вечірнє служіння до Слов'янської церкви Голівуду.

Павло Сургай, м. Лос-Анджелес

Молитва подяки

Служіння діточок

Українській Церкві Сакраменто

15 років

Літом 2007-го року українські церкви міста Сакраменто відзначили своє 15-річчя. До цієї знаменитої дати було приурочене хрещення нових братів та сестер, а також спільне святкове служіння, під час якого відбулася Вечеря Господня. А 15 років тому розпочалося усе так: у столицю Каліфорнії, Сакраменто, почався потік нової еміграції з колишнього Радянського Союзу. Багато з тих, хто приїжджали, були люди віруючі і переважна більшість походили із України. Утворювались нові церкви. І саме в таких умовах у 1990-их роках декілька десятків людей розпочали активну працю по організації української церкви. На протязі 1990-го, 1991-го та на початку 1992-го року були проведені спеціальні святкові зібрання, приурочені до Різдва і Пасхи. У людей, що сходилися, виявився інтерес та бажання слухати Слово Боже та пісні на українській мові. Але на той час існували лише церкви, де відбувалися служіння у переважній більшості російською мовою. І ось після довгої та наполегливої підготовки, частих зустрічей та щирих молитов,

16-го серпня 1992-го року відбулося перше регулярне служіння новоутвореної церкви, що почала називатися Перша Українська Баптистська Церква.

Зал орендованого приміщення був наповнений людьми. До пів тисячі братів та сестер з цікавістю та чеканням нової сторінки у житті були присутні на першому Богослужінні в цей день. "Отче небесний, Боже могутній", — залунала перша пісня, яка і відкрила цю нову сторінку. Багато із тих, хто були присутні тоді, є серед нас, але декого уже немає. Одним із тих, хто дав першу ноту цього прекрасного гімну, був брат Микола Ганага. Тепер він уже у вічності. Хочеться згадати й інших із числа організаторів — а це Юліан та Лідія Сагайдак, Домка Тютюнник та Фоніка Андрусак. Вони відійшли від нас, але справа про яку моли-

лись і яку розпочали, продовжується.

На перше служіння прибув хор із Санта-Барбари, хоч і з запізненням, та своєю присутністю і чудовим співом надихнув нас для утворення свого хору з самого першого дня нової церкви. І уже наступної неділі, 23-го серпня, у приміщенні Методистської церкви за адресою 5501 Dewey Drive, де продовжувались регулярні зібрання, зібрався перший хор. Працю над ним розпочали наші сестри Людмила Романішина та Лариса Янчук. З перших тижнів установилось церковне членство кількістю в 31-ну особу. Тих, хто відвідували зібрання було значно більше, і на протязі року до церкви приєдналось ще понад 50 осіб.

На початку утворення церква обрала керівництво. Служіння пастора виконував Володимир Вільчиця, дия-

кона — Олександр Василенко, секретаря — Олександр Тишкевич. Була сформована церковна рада. Почала працювати недільна школа. За короткий час після утворення, церква відзначила Свято Подяки, на якому був присутній Голова Всеукраїнського братства в еміграції Др. Володимир Домашовець. Багато гостей відвідали нас у цей святковий день подяки. Наближалися Різдвяні свята, і ми вирішили провести свято для всіх українців, і це вдалося. На Українське Різдво у січні 1993-го року пройшло служіння з уже утвореним на той час дитячим оркестром під керівництвом Андрусак Олександра та чоловічим тріо, яке співає ще й до сьогодні. Служіння після свого закінчення одержало назву "Фестиваль Різдвяної Пісні". Такі фестивалі продовжуються і до тепер, але тоді був перший.

За перший рік існування у церкві відбулося багато подій. Першою народженою дитиною, яку принесли на молитву, була Леся Тютюнник, а першими, хто прийняли святе по вірі хрещення, були Валентин Ліщинський та Тетяна Папроцька. На превеликий жаль, не можливо усього описати і оповісти, але це зерно, яке було посіяне 15 років тому, розрослося і стало великим деревом. На сьогодні у Сакраменто існують 5 церков, які беруть свій початок з цього дня 15 — річної давності. І з декількох десятків, які були на початку, нас є багато сотень. І за це слава нашому Богові. Амінь

Володимир Вільчиця

Голова об'єднання ЄХБ Рівненської області Михайло Ілюк закликав усіх до жертвового служіння

Пастор місцевої церкви Ігор Завірюха привітав гостей земляків-рівнян

Гість з України пастор Олександр Приходько

Ведучий зустрічі пастор слов'янської церкви м.Такоми, штат Вашингтон

Новостворений хор — розспівалися

Незабутня зустріч

Квартет з України славили Господа і насолоджували співом присутніх

Серед безлічі Господніх Сдарів, одним із найпрекрасніших є ті хвилини нашого земного життя, коли зустрічаються добрі і давні друзі. Саме таке духовне спілкування братів і сестер з Рівненської області, які тепер проживають на Західному узбережжі США, відбулося 1 грудня 2007 року у Першій Українській Баптистській Церкві м. Федерал Вей.

Фактично, це був перший з'їзд рівнян. Темою цієї

Заключна загальна молитва

зустрічі були обрані слова з Біблії: "...щоб Євангеліє поширювалось..." (2 Сол.3:1). Понад 120 чоловік зібралося розділити цю велику радість. Зустріч була ініційована Головою Рівненського обласного об'єднання церков Михайлом Ілюком, який відвідав США у ці дні. Разом з ним до нас у гості приїхали пастори Олександр Гаврилюк, Андрій Корнійчук, Олександр Приходько, а також гурт "Відродження". Присутні були приємно схвильовані співом чудового об'єднаного хору — загального, а також і чоловічого. З великою увагою та невідомою цікавістю ми слухали лекцію Михайла Ілюка "Три напрямки співпраці Української діаспори в США та церков Рівненщини". Два відеофільми продемонстрували для нас той величезний об'єм духовної праці, який

з Божою допомогою та при Його рясному благословенні звершують брати і сестри на Рівненщині.

Окрасою духовної програми цього з'їзду був спів гурту "Відродження" у складі Олександра Приходька, Олександра Букатого, Галини Рябчун та Сергія Яблоцького. Гурт "Білі Крила", учасники якого на даний час проживають та працюють у США, також прославляв Господа своїми натхненними творами.

На з'їзді було багато посмішок, фотографувань, здивувань, можливо, навіть розчулених сліз радості. Ми щиро вдячні усім, хто відгукнувся на запрошення оргкомітету — Андрія Одемчука і Тетяни Чикеренди — і приїхав на цей з'їзд, який, сподіваємося, був лише початком чудової традиції — зустрічі давніх друзів.

Незвичайне молодіжне служіння

У приміщенні першої української церкви (Federal Way) 24 листопада відбулося незвичайне молодіжне служіння. На перший погляд нічого особливого, але, мабуть, головний гість Павло Миронюк з Луцька залишив кожного присутнього з роздумами про власне християнське життя.

Після прославлення Господа піснями, Павло Миронюк знайомився з молоддю. Він розповідав про своє життя та дитинство. Потім познайомив зі своєю церквою "Фіміам", яка знаходиться у Луцьку.

Народився брат Павло у християнській сім'ї, але дитинство своє присвятив зовсім іншим цінностям. Ще маленьким 10-тирічним хлопцем, випалював пачку цигарок за день, — ділився спогадами брат Павло.

".. Але моє життя змінилось в підлітковому віці. Бог дивовижним шляхом покликав мене на служіння. Я собі думав: що я можу зробити для Бога? Невже я взагалі щось можу? Але Бог говорив до мого серця, і я пішов на Його поклик. В досить молодому віці я став пастором, та ніколи не пожалкую про те, що можу служити Богу", розповідав брат.

На прикладі молодого царя Йосії (2 Цар. 22), він показав молодим людям як жити справжнім християнським життям. Головною темою проповіді були подвиги та життя молодого царя, який зумів, не зважаючи на безбожне оточення, продемонструвати гідний приклад християнства. Особливо проповідник акцентував увагу на молодому віці царя — реформатора. Та закликав молодь не боятися перешкод, не присвячувати Богові свою старість, але трансформувати суспільство на користь християнських цінностей, поки молоді.

Наприкінці молодіжного спілкування брат Павло показав фільм, "Правда про алкоголь", зроблений братами та сестрами церкви "Фіміам" у Луцьку. Ця стрічка була створена для того, щоб люди дізналися правду про руйнівну силу алкоголю. Фільм чітко розкриває фізичні та психологічні аспекти спиртного, також користується популярністю в Україні. Скоро його покажуть у кожній школі Волинської області. У планах — трансляція фільму Міністерству освіти України, а потім усім школам України. Ось до такої трансформації закликав молодь пастор та проповідник Павло Миронюк з Луцька.

Юля Марук

Новоутворений чоловічий хор злагоджено співали, ніби ніколи не розставались

Дитяче серце

Стояв морозний Різдвяний ранок. Яскраве зимове сонце, граючись, випромінювалося від свіжого снігу, який нещодавно випав. По вулицях гуляли щасливі сімейні пари, ведучи за руки таких самих щасливих рум'яних дітей. Кожен з них уже встиг скуштувати кутю та різдвяні пироги, а зараз хтось поспішав в гості, а хтось просто хотів посидіти в затишній кав'ярні у колі своєї родини.

Сашку нещодавно виповнилося чотири роки, і він почував себе цілком дорослим, в'їжджаючи на татових плечах у напівпорожню в цей різдвяний ранок кав'ярню. Увечері на них чекала у себе вдома його улюблена бабуся разом з тіткою Тетяною, сестрою його

мами, та дядьком Михайлом. Вони очікували на дуже веселу святкову в е ч е р у р а -

зом із двома доньками, близнятами тітки Тетяни, і маленьким однорічним сином Богданчиком. А зараз, в той час коли батьки вибирали меню, маленький Сашко роздивлявся людей, що знаходилися у кав'ярні.

За сусіднім столиком розташована щаслива родина. Чоловік і дружина радісно посміхалися, смакуючи солодощами, та милувалися своїми дітками, дівчинкою і хлопчиком. З усього було видно, що сьогодні вони почували себе більш близькими, ніж будь-коли.

Дорослі обговорювали святкове меню, а діти вихвалялися один перед одним знайденими під ялинкою подарунками. Хлопчик - новою пожежною машиною, а дівчинка - гарненькою лялькою з рожевим волоссям. Біля стійки жваво шепотілися дві молоді офіціантки. Бармен, уже літній чоловік, час від часу кидав на них свій суровий погляд. А у глибині кав'ярні сиділа закохана парочка, тримаючись за руки вони доїдали морозиво, яке вже добряче підтануло. Решта ж століків були порожні.

Нарешті тато Сашка, високий брюнет в окулярах з дорогою оправою, що недавно відкрив свою власну нотаріальну контору, зупинився у виборі на ванільних тістечках, а мама — щаслива домогосподарка з гарним каштановим волоссям, замовила морозиво з тертим шоколадом і горіхами. Сашку замовили і те, і інше, а на завершення взяли молочний коктейль у великій, прозорій склянці, з довгою кольоровою соломинкою. І ось тут, як тільки всі прийнялися за солодощі, двері повільно відчинилися, і в кав'ярню увійшла людина. Відвідувачів було небагато, і тому раптом усі подивилися на того, хто зайшов. Це був брудний старий чоловік у зім'ятому коричневому капелюсі, поля якого давно обвисли, а подекуди навіть виглядала підкладка. Пальто давно вже протерлося, а на ліктях, крізь протерті діри, визирав давно вже не білий в'язаний светр. Черевики майже розвалилися й було навіть дивно, що вони все-таки трималися на його ногах. Побачивши такого дивовижного гостя, дорослі потупили очі, а діти, кривлячись продовжували розглядати його. Закохана парочка навіть стала хутко збиратися, щоб піти.

Батьків Сашка також засмутила поява цієї брудної людини. Було таке відчуття, що на їхній благополучний світ капнули чимось негарним, а що навіть гірше, тим, що м'яко кажучи погано пахне. Але найбільше батьків турбував пильний погляд Сашка, повний подиву й зацікавленості. Їм не хотілося, щоб їхня дитина зіткнулася із цим іншим, далеким, не знайомим йому світом, навіть випадково.

Старий підійшов до самого крайнього столика й повільно присів на стілець. Він нічого не замовляв, а швидше за все, просто зайшов сюди, щоб зігрітися. Його погляд був порожнім і нічого не виражав. Здавалося, його не цікавили незадоволені погляди, спрямовані в його бік. Він був схожий на кам'яну статую, що застигла на стільці, біля входу.

Сашко не зводив очей зі старого, а батьки, залишивши свій обід, схвилювано дивилися один на одного. Нарешті, батько попросив рахунок і метушливо почав шукати ключі від машини, перевіряючи одна за іншою свої кишені. Мама, намагаючись відволікти увагу сина, прийнялася розповідати йому якусь історію. Але Сашко не звертав уваги на метушню батьків, його погляд як і раніше був прикутий до цієї дивної людини. Хлопчик не бачив ні його старого капелюха, ні протертого пальто, ні його жахливих черевиків, він дивився йому просто в вічі.

У цей момент принесли рахунок і батько, швидко відрахувавши потрібну суму, взяв Сашка за руку, щоб піднятися і йти до виходу. Сашко в останнє подивився на старого, і раптом їхні очі зустрілися. У хлопчика з'явилося таке почуття, що він знав цю людину завжди, і завжди любив цього незнайомця. Він підхопився, і під здивовані погляди відвідувачів і офіціантів, підбіг до старого, заліз до нього на руки й поцілував у давно неголену колючу щоку.

Усі співчутливо дивилися на переляканих батьків Сашка. Тато підхопився за своїм сином, але, не встигнувши наздогнати, зупинився на віддалі від них, здивовано тим, що відбувається. Мама Сашка, підбігши до чоловіка, теж зупинилася, не сміючи порушити побачене.

Брудний старий плакав. Плакав і посміхався. Ці сльози радості залишали вогкі смужки на його зморшковатому обличчі. А Сашко сміявся й продо-вжував обіймати старого за його зовсім не привабливу, немиту шю, — Дякую Тобі, Господи, — сказав старий, — Дякую. — За що ви дякуєте Богу? — запитав батько, здивовано дивлячись на цього дивного чоловіка, — Що ж Він зробив для вас такого?

Я молився вчора про те, щоб Він показав мені Свою любов, — відповів старий. — У мене нікого немає й нікому поздоровити мене з Різдом. Я сказав Богу: "Усі говорять, що Ти є, і що Ти любиш людей. Господи, якщо Ти любиш мене, то покажи мені це. Нехай хоч якось я довідаюся про Твою любов"...

Стояв морозний Різдвяний ранок. Яскраве зимове сонце ,граючись, випромінювалося від свіжого снігу, який нещодавно випав. По вулицях гуляли щасливі сімейні пари, ведучи за руки таких самих щасливих рум'яних дітей... Але батькам Сашка не було радісно. Вони думали про те, якими черствими виявилися їхні серця. Вони думали про те, що їх маленький Сашко побачив те, що вони не змогли, а скоріше, просто не хотіли бачити. За старим одягом і непривабливим виглядом Сашко роздивився нещасне серце, яке прагнуло любові.

За ці кілька хвилин вони зрозуміли те, чого не могли зрозуміти упродовж всього свого життя. А саме: — Божу заповідь: "Будьте, як діти"...

Олена Угольникова.

Зіронька

Зіронька яскрава,
В світлих небесах,
Подаруй всім людям
Світло на шляхах.

Хай всі в світі знають,
Що любов Христа,
З ясел зігрівала
Кожного серця.

Гарно сяєш в небі,
Мов перлинка ти,
Кличеш моє серце
Ти до чистоти.

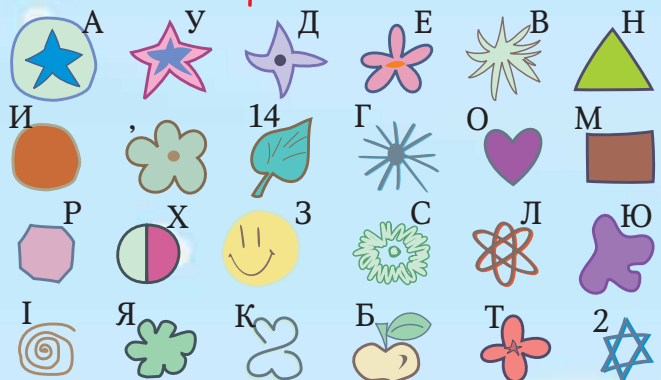
Так колись вказала
Шлях ти мудрецам,
Щоб вони зустріли
Вічності Творця.

Хочу бути, Боже,
Зіронька як та,
Щоб життям вказати
Стежку до Христа,

Щоб моє серденько
Чистеньким було
І для Тебе радість
Принесло воно.

Гапарцина Марія

Кольоровий алфавіт

Розшифруй вірш!

Свято Жнив у місті Санта-Барбара

Перша українська баптистська церква м.Санта-Барбара святкувала День Подяки — 21 жовтня 2007 року. Брати і сестри місцевої церкви, а також численні гості з різних міст в цей чудовий сонячний недільний день поспішали в Дім Молитви, дихаючи свіжим тихо-океанським повітрям і милуючись красою високих гір, дивувалися з неповторності Божого творіння.

Гості з першої української церкви м.Сакраменто прибули на свято з духовим оркестром і власною програмою. Розділити радість Дня Подяки прийшов і пастор цієї церкви, брат Юрій Голас.

Дуже приємно зустрічатися з друзями і братами по вірі в нашого Господа Ісуса Христа, тому що в нас одна ціль і один напрямок до вічного життя з Богом. Після приготувань, святкове зібрання розпочалося о першій годині дня. В служінні приймали участь діти та молодь місцевої церкви, а також хор під керівництвом Богдана Богдановича Прихитько. Гості славили Бога, підбадьорюючи наш дух віршами, співом і грою оркестра духовних псалмів.

Святкове зібрання розпочав Михайло Сміюн, читаючи Слова Боже з Псалму 96. Молитву подяки за дари землі і за Слово Боже, яке є хлібом духовним, звершував Богдан Іванович Прихитько. Духовий оркестр з великим бажанням і натхненням прославив Бога за велику милість, проявлену до людей, виконавши псалми "Браття, всі радійте, славний день настав...", "Тут і там поля безкраї..." та ін. Величний псалом "Великий Бог" линув до неба, зачаровуючи слухачів, у виконанні хору місцевої церкви. Гості з Сакраменто читали вірші та славили Бога співом, і своєю присутністю величали Господа. У продовженні служіння всі присутні мали змогу вислухати проповідь брата Василя Козачука. Він зачитав Слово Боже з Книги Буття 1:31; Вихід 23:15-17; Повторення Закону 12:7. Брат наголосив, що "те, що Бог учинив-добре воно". Також, щоб ми пам'ятали про Божу постанову і святкували Свято Жнив; тишілися тим, чим поблагословив нас Господь.

Знову неслася хвала подяки співом псалму "Ниви налилися..." у виконанні хору місцевої церкви. Також із вуст дітей линула слава Богу: Аня Прихитько прочитала вірш "Слава Богу", Петро Кравчук з донечкою Єлизаветою заспівали пісню, діти місцевої недільної школи теж прославили Бога співом, виконавши пісню "Ісус, я дякую" у супроводі піано Людмили Сміюн. Філіп і Джесіка Козачуки прославили Бога псалмом "Жатва".

Для скріплення нашого духовного стану була запропонована проповідь брата Петра Вишневецького з Сакраменто. Він прочитав Слово Боже з Книги Амоса (8:1-2) і застеріг усіх присутніх, що сьогодні, як і в дні Лота та Амоса, може статися та сама несподівана небезпека. Читаючи Послання до Галатів (6:6-8), брат наголосив на словах: "Що посієш - те й пожнеш". І підкреслив, щоб ми звертали увагу на те, що сіємо.

Загальним співом підбадьорювалась вся церква ведучою групою у складі Богдана Прихитько, Андрія Шило, Юлії Шило та Світлани Бебко пісню "Будем розсівати". Молоді сестри місцевої церкви (Юлія Шило, Лілія Шило, Світлана Бебко та Галина Сміюн) від щирого серця прославили Бога пісню подяки. Також молодь місцевої церкви Саната- Барбари величали Бога пісню "Хвала Тобі...". Фаїна Бородіна прочитала власний вірш з глибоким змістом подяки нашому Господу.

Порадували і прославили Бога пісню "Ось і все" подружжя Іван та Світлана Немеришині. Брат із Сакраменто сольною трубою виконав псалом "Твердо я вірю, мій Ісус". І слава Богу лилася із сольної труби, як з глибини серця брата. І надалі гості продовжували свою програму, немовби звільняючи посудину свого серця для вдячності Богу.

В заключній проповіді пастор Юрій Голас читав Послання до Галатів (6:5-8) і закликав нас до обережності в нашому житті, наголошуючи, щоб ми звернули увагу на те, що сіємо, щоб не прийшлося жати плоди нашої байдужості. А в кінці зібрання закликав усіх до молитви подяки.

Після закінчення святкового Богослужіння на всіх присутніх чекав смачний обід, під час якого продовжувалася святкова програма, у якій змогли взяти участь усі бажаючі. Молитвою подяки закінчилося Свято Жнив у місті Санта-Барбара.

Наступної неділі церкву відвідали гості із Слов'янської церкви "Дім Євангелія" м.Фрезно: хор молодих сімей (деякі сім'ї разом з дітками), солісти і проповідники.

Брат Едуард Кіцин натхненно керував хором і музичною програмою. У своїй вступній промові він відмітив, що їхня програма співзвучна осені, як часу жатви, роздумів і підведення підсумків.

Хор гармонійно виконав 45-й Псалом "Бог нам прибежище і сила" на музику Іпполітова-Іванова, псалми "Holly Lord" і "Если Мой народ".

Брат Євгеній Жерновен в яскравій, виразній проповіді на прикладі Гедеона (Суд.6:11-16) підкреслив необхідність повного смирення перед нашим Господом. Наймолодший в бідній сім'ї, слабкий духом Гедеон став переможцем і героєм віри, тому що він був смиренний і вся його надія була лише на Бога. Тільки Господь підкріплює "могутність сили Його" і зодягає "у всеозброєння Боже" в боротьбі "проти духів злочи піднебесних" (Єфес.6:10-12). Господь вибирає покірних, вірних, смиренних серцем і довготерпеливих (Євр.3:6-12).

Проникливо співало тріо Наталія Іванова, Лілія Кіцина і Оксана Дамаскіна "Роня листву поздней осенью". Чергуючись з соло і дуетами, уся церква радісно та святково співала улюблені псалми "Віддаймо хвалу", "Боже милостивий", "Любить мене мій Бог" і "Радій, радій спасенний".

Брат Олександр Соколовський, почавши із Екл.1:1-2 "Час для всякої речі під небом", запросив до цікавих роздумів про красу зовнішню і внутрішню (Іс.44). Як побачити внутрішнє? "За їхніми плодами впізнаєте їх" — за нашими взаємовідносинами з Господом і з ближніми. "Чий ти син? Чия ти донька?" Життя серед людей-яскраве свідчення цьому. Сусіди бачуть і чують, що у нас в домі. А Бог-тим більше. Служіння Богу є служіння Його народу.

Було радісне спілкування і спільне натхнення прославлення нашого улюбленого Господа!

Фаїна Бородіна, Віталій Шило

Радість велика

"Благовіщу вам радість велику"
Ангол Господній — Луки 2:10.

Ласкаво пропоную читачам полинути подумки в минулі століття людської історії, які назавжди віддалилися в сиву давнину. Колись, у тій повитій таємниці давнини, невід'ємним прагненням Бога й людини було спілкуватися у Еденському саду. У Адама та Єви, які були вродливі і чисті душею, ту чистоту можна було бачити крізь їхні радісні очі. Від тих очей повівало такою радістю, що все чудове довкілля видавалося просто святковим. Наші прабабки любили Творця своїми щирими й невинними серцями, і тому були сповнені великою радістю.

Однак той період життєрадісності був короткотривалим. Колись, оті радісні очі заслала полуда. Спокуса диявола та гріхопадіння Адама і Єви порвали нитки любови, які, здавалося, були нерозривними, їхні душі зів'яли, наче поморожені квіти, на яких з'явилася холодна паморозь — духовна закостенілість. Нещодавно ясні обличчя — поникли. Свій гріх, наче рану, вони щоденно відчували у своїх серцях. А крім того, Бог вигнав їх із еденського саду. Із людської точки зору, їм потрібно було навіть покинути думку про радість велику, яку вони зазнавали у раю. Це також стосувалося і майбутніх нащадків. Але Господь милостивий, щедрий і добродушний.

Коли над світом віками нависало покривало духовної темряви, у Богом визначену мить настало виповнення часу і Він послав Свого Сина, щоб спасти людей Своїх від їхніх гріхів — Гал. 4:4; Мт. 1:21.1 раптом засяяло, немов усміхнулося, склепіння нічного неба і нездолені, здивовані та злякані пастухи почули утішні слова: "Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме" — Лк 2:10-12.

Ангол Господній сповістив пастухам про різдвяний подарунок — Спасителя у народженій Дитині та радість велику. Це був момент, коли втрачену в едені радість Бог знову повернув людям, бо Він бажає, щоб усі люди були радісними. Але, щоб отримати подарунок радості, треба прийти до Бога, бо Він першоджерело всіх добрих подарунків.

Ми, мешканці землі, переступили часову межу третього тисячоліття від народження Христа, проте люди продовжують купляти й давати подарунки. Кладуть їх під ялинку, оздоблену різними прикрасами й мерехтли-

вими вогниками лампочок. Скільки радості переживають діти різдвяного поранку, коли отримують подарунки від своїх батьків, рідних і друзів! А звідки ж появився той добрий звичай? Чи ми не запозичили його від Неба, яке дало нам подарунок — Дитятко у яслах?

Давання подарунків може бути благородним жестом альтруїстичної любові до дорогих людей. На жаль, крамарський дух і надмірна біганина багатьох людей

демонструють, що Різдво для них утратило своє первісне, істотне значення — стало буденним явищем, їхня розмова про Різдво — це порожні фрази традиції, а не вираження глибоких думок, почуттів і християнської віри. Однак Бог не знеохочується, а й досі пропонує кожній людині неоціненний подарунок, але загорнутий не у блискучий, дорогий папір, а сповитий у пелена; покладений не під прикрашену ялинку, а в звичайні ясла.

Шановні читачі, мені приємно повідомити вас, що "Місія Добрий Самарянин" віддано діє вже понад три десятиліття. Тому цього року, як і в минулому, вона не знеохочується, а вкладає крихітку радості у серця наших місіонерів, батьків і дітей України. То ж Різдво Христове — це особлива нагода виявити їм християнську любов. Адже діяльність наших місіонерів не легка у складних і мінливих економічних обставинах. Ось чому специфіку їхньої діяльності ми повинні не тільки схвально оцінювати, а й підтримувати, бо вона актуальна.

Місіонери нашої Місії також виявляють свою синівську повагу і любов до Батьківщини — служать своєму народові рідною мовою, бо таке служіння скоріше сприймається та осмислюється як розумом, так і серцем, а це, звичайно, і закономірно, і богоугодно. Ці віддані носії правди Божої й цього Різдва благовіститимуть добру звістку, святу Євангелію, в Україні. Нехай же те благовістя торкнеться душ наших співвітчизників, щоб і вони отримали радість велику.

Але, як сказав Христос: "Без Мене нічого чинити не можете ви". Тож і ми визнаємо, що без Христа і вас, дорогі брати і сестри, Місія Добрий Самарянин безпорадна. Гасло ж Місії: "Любімо правдою, ділом та словом" (1 Ів. 3:18). Тому запрошуємо усіх людей доброї волі у ім'я Ісуса Христа, відгукніться і словом, і ділом та подаруйте цього Різдва радість велику своїм землякам в Україні.

Щиро Ваш, Леонід Коровник
м. Сейнт-Альберт, Канада

the Good Samaritan MISSION

Любімо Правдою,
Ділом та Словом

1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

Volodymyr Fedchuk
The Good Samaritan
Mission President

Volodymyr Kovalchuk
The Good Samaritan
Mission Treasurer

956 Harvest Dr. 21030
Wilbeam Ave. #217

San Jacinto, CA 92583
Castro Valley, CA 94546

Phone: 951-766-9494
Phone: 510-247-9604

e-mail:
wfedchuk@hotmail.com
wuebc@comcast.net

ДИТИНСТВО

Матвіїв Володимир Миколайович народився 28 березня 1948 року у хаті жінки-повитухи у селі Забір'я (на той час Рава-Руський район, Львівської обл.) у сім'ї селян Матвіїва Миколи Івановича та Парані Григорівни. Батько — Матвіїв М.І. більшу половину свого життя був пресвітером невеличкої церкви у тому ж селі. Народився Матвіїв В.М. у сім'ї потомствених віруючих у четвертому поколінні. У сім'ї було троє дітей, найстаршим з яких був Володимир (ніжно кликаний батьками Владик, дружиною Ладик, а багатьма іншими Ладзьо), сестра Дарія та наймолодший брат Богдан.

РОКИ НАВЧАННЯ

У 1955 році (коли виповнилось 7 років) маленький Володя пішов у перший клас Забірської восьмирічної школи, яку закінчив на відмінно у 1963 році. Улюбленими предметами були: математика, українська мова та література. Любив вимогливих та строгих вчителів, яких зазвичай більшість учнів не долюблює.

Одразу після закінчення школи розпочав навчання у Львівському Будівельному технікумі на факультеті Промислове та Цивільне Будівництво. Навчався та жив у студентському гуртожитку 4 роки. На перших курсах приїжджав додому у кінці кожного тижня на єдиний вихідний — неділю. Головною ціллю його приїздів було: відвідати батьків та взяти достатньо харчів із запасом на кожний наступний навчальний тиждень не тільки для себе, але й навіть для своїх колег. Часто приходилось у заметіль та негоду йти пішки 10 кілометрів на залізнодорожний вокзал м. Рава-Руська, несучи батьками наготовану щедру, проте важку сумку.

Під час навчання у технікумі, під прикриттям свого класного керівника (єврея по національності), крадькома відвідував богослужіння у Львівській баптистській церкві. Навіть через його віру вчителі часто занижували оцінки Володимиру. Він не зумів закінчити навчання на ті оцінки, які в дійсності відповідали його знанням. Проте, попри усякі труднощі, він все-таки зумів закінчити навчання, здобувши середньо-спеціальну освіту техника-архітектора.

РОКИ АРМІЇ ТА СВІТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Після закінчення навчання у 1967 році був призваний на дворічну службу у ряди Радянської Армії. Цього разу доля усміхнулася солдату Матвіїву Володимиру. Він служив зовсім недалеко, всього 150 кілометрів від рідного села, у м. Самборі. Цікавим буде те, що після звільнення у запас, через 10 років, за призовом Господа, Володимир Миколайович повернувся у м. Самбір, де розпочне іншу службу, службу воїна-пастора у рядах Божої армії, в баптистській церкві цього ж міста.

Військова служба, особливо для віруючих юнаків, була надто важкою. Проте, на велике здивування, невеликий на зріст солдат Володи-

“ВІДВАЖНО! ВПЕВНЕНО! ВПЕРЕД!”

Біографія

МАТВІІВА ВОЛОДИМИРА МИКОЛАЙОВИЧА

мир переніс свою службу досить мужньо. Роки своєї військової служби згадував не тільки як часом фізичного, але й духовного гартування. Розпочалося його духовне гартування із елементарного покаяння, яке відбулося під час служби в армії, та яке пригадував з особливою приємністю.

Закінчивши військову службу, повернувшись до цивільного життя та прийнявши святе по вірі хрещення Матвіїв В.М. допустив два зухвалих та відчайдушних кроки на той атеїстичний час:

- 1) Розпочав працю на посаді інженера-будівельника у Конструкторському бюро м. Львова. Цей перший крок був зроблений ще при холостяцькому житті і здійснювався впродовж 2-ох років;
- 2) Розпочав педагогічну діяльність (вчителем креслення, малювання та трудового навчання) у середній школі №12 м. Червонограда Львівської обл. Цей другий необачний крок був зроблений Володимиром Миколайовичем вже будучи вінчаним у баптистській церкві. Через 3 роки, дізнавшись про релігійну приналежність вчителя Матвіїва В.М., міський Відділ народної освіти звіль-

нив його з вчительської роботи із записом статті у трудову книгу. Стаття зазначувала: “Аморальний вчинок робітника, який виконує виховні функції, несумісні з подальшим виконанням роботи!” Після цього було досить важко влаштуватись на роботу. Проте, з великими труднощами, Матвіїв В.М. влаштувався та ще пропрацював більше 5-ти років художником-оформителем.

Власне це було водночас і справжнім випробуванням віри Володимира Миколайовича та її гартуванням. Це призвело Матвіїва В.М. до того, щоб зробити 3-ій рішучий крок — перекваліфікуватися на виконання духовної діяльності. Не дарма Володимира Миколайовича називали: “Володимир 3-ьох В” — Відважно! Впевнено! Вперед! Це стало свого роду девізом його життя, якого він дотримував та не зраджував впродовж усього життя.

ХРЕЩЕННЯ ПО ВІРІ

У неділю 12 липня 1970 року Матвіїв В.М. прийняв святе по вірі хрещення у річці Рата у сусідньому с. Волиця. Хрещення відбувалося з неабиякими пригодами. Місцева влада категорично заборонила проводити хрещення у повноводних ставках села. Тому він та ще інших 10 кандидатів були хрещені пресвітером Коростілем Михайлом у мілководній річці, в якій були змушені ставати на коліна аби бути зануреними. Став членом невеликої церкви рідного села Забір'я.

ОДРУЖЕННЯ ТА СІМЕЙНЕ ЖИТТЯ

Сонячний день 2 серпня 1970 року став знаменним для Матвіїва В.М. ще однією немаловажною подією. Пресвітер іншого сусіднього с. Гійче, Дикий Іван Михайлович, звінчав юнака Володимира з вродливою дівчиною Анною. Їхнє сімейне життя було не без прикрас. Окрім того, що впродовж 9 років молода сім'я змушена була скитатися по квартирах своїх рідних та знайомих, та й ще при родах померли і син (у 1971 році, що мав стати Пилипом у честь прадіда) та дочка (у 1975 році, що мала бути Паранею у честь прабаби). Та все ж таки Бог благословив подружжя Володимира та Анни, яке тривало 37 років, чотирма дітьми. Трьома синами: Андрієм (1972 р.н.), Любомиром (1976 р.н.) та Віталієм (1979 р.н.) і єдиною донькою Оксаною (1977 р.н.).

Бог благословив подружжя не лише дітьми, а й сімома внуками: Віталієм, Оленкою, Діанкою, Алінкою, Максимом, Марком та Софійкою.

ДУХОВНЕ СЛУЖІННЯ

Розпочалося духовне служіння Матвіїва В.М. одразу після хрещення, проповіддю Слова Божого. І впродовж усього свого християнського життя це служіння було пріоритетним. Згодом воно переросло у благовісницьку діяльність по церквах Львівської області. Здібності молодого проповідника зауважили в обласній пресвітерській раді. Тому у 1978 році йому доручили

пресвітерське служіння у церкві м. Самбора. З метою виконання цього служіння його рукопоклали на дияконське служіння, яке він ніс впродовж 4 років.

У 1982 році Володимир Миколайович був рукопокладений на служіння пресвітера великої сільської церкви с. Гійче звідкіля родом його дружина. У цьому ж році обласною радою був обраний на служіння заступника старшого пресвітера Львівської обл. брата Романа Івановича Біласа, яке справно виконував 4 роки.

У 1986 році старшим пресвітером по Україні Яковом Кузьмовичем Духонченко Матвій В.М. був обраний на служіння старшого пресвітера церков Львівської області. На той час церкви Львівської області склалися із Євангельських Християн-Баттистів (23 церкви) та Християн Віри Євангельської (35 церков). Приємним було те, згадував Матвій В.М., що між церквами ЄХБ і ХВЕ на Львівщині були напрочуд добрі євангельські стосунки. Цими дружніми стосунками він дорожив та жив до 6 серпня 2007 року. Будучи старшим пресвітером по області, Матвій В.М. від 20 до 21 3'їзду (1990-1994 роки) одночасно був заступником старшого пресвітера по Україні Я. Духонченко.

Матвій В.М. ніс служіння старшого пресвітера до 1994 року, поки не був вибраним заступником голови Союзу ЄХБ України Григорія Івановича Коменданта. Це служіння сумлінно проніс впродовж 12 років, до 2006 року. Весь цей час він відповідав за духовно-навчальну працю у Союзі. Його зусиллями була створена, ним підтримувалася і розширялася система духовної освіти в євангельсько-баптистському братстві. На останок вона нараховувала 7 вищих навчальних закладів: 5 семінарій та 2 університети; 21 регіональних біблійних коледжі і 23 початкових навчальних закладів (по системі Бі). Відповідальність за них, опрацювання навчальних програм, комплектація викладацького складу лежала на брату Матвію В.М.

Знаменною у праці Володимира Миколайовича була організація ним навчання по програмі Доктор Служіння з 1996 по 1998 роки. Він не лише її організував, але й нею керував, навчався та закінчив сам у числі 21 служителя братства України.

В кожній області України і не один раз МВМ вінчав молоді пари, проводив повчальні конференції, лекції, зустрічі тощо.

Улюбленими справами, при яких був та їх залюбки виконував Матвій В.М., були: проповідницька діяльність, навчання діючих і майбутніх служителів, а також літературно-письменницька активність.

ТВОРЧА ДІЯЛЬНІСТЬ

До служіння, яке виконував Володимир Миколайович, завжди відносився творчо та навчав цього інших. Будь це виголошена проповідь, чи підготовлена навчальна лекція, — творчість домінувала у них, і особливо у написаних духовних книгах:

- 1) "Священнодії пастора" (вийшла у 2004 році). У ній йдеться про те, як на основі Біблії виконувати 8 головних священнодій: спомин; хрещення; шлюб; молитва над дітьми; молитва над хворими; посвячення молитовних домів; рукопокладення; похорон).
- 2) "Пастир — людина Божа" (вийшла у 2006 році). У ній зазначаються кваліфікації пастора, його права і обов'язки та змальовується портрет новозавітного пастора).

Матвій В.М. був регулярним дописувачем журналу "Євангельська Нива", ряду статей та рефератів на біблійні теми.

Навіть в роках передчасної старості та хвороби (діабету та фізичної сліпоти) думки про творчий підхід до творчої діяльності його не полишали. До речі, свою другу книгу Матвій В.М. написав з допомогою дружини Анни Іванівни, яка писала її під диктовку свого чоловіка-автора, а син Віталій допомагав при наборі на комп'ютер та виданні у типографіях.

ЦІКАВЕ, КУРЙОЗНЕ.

У житті та служінні для Матвія В.М. спілкування було надзвичайно важливим. При неодноразових та довгих спілкуваннях з Володимиром Миколайовичем можна зрозуміти дещо вкрай цікаве, що допоможе читачам краще пізнати характер та особистість Матвія В.М.

Під час останніх розмов було поставлено безліч запитань. На кожне із них Матвій В.М. відповідав впевнено та життєрадісно:

Улюблена пора року Матвія В.М.: "ВЕСНА! Тільки весна! Тому що все пробуджується, оживає, воскресає!" Тепер для нього наступила вічна весна!

Улюблена пора дня: "Ранок! Бо прокидаємося, аналогічно як і весна!" Вранці 6 серпня 2007 Матвій В.М. прокинувся для життя, для життя без сліпоты, без вечора, без недуг...

Улюблений колір (Матвій В.М. був художником): "Колір змінювався з віком! А зараз улюблений колір це фіолетовий, тому що означає вірність! Вірність для мене — основне!"

Улюблена квітка: "Фіалка! Тому що вона фіолетова, а це знову вірність!"

Улюблена тварина: "Кінь! Кінь — це сила!" У безсиллі Матвія В.М. проявлялася сила Ісуса.

Улюблений птах: "Орел — символ свободи польоту. І голуб — символ смирення та тиждості!"

Улюблене заняття: "Читати! Особливо читати Біблію! Шкода, що втратив зір!"

Улюблене чоловіче ім'я: "Ісус! А серед людей це Андрій, бо він мужній та хоробрий!"

Улюблене жіноче ім'я: "Анна — Божа благодать!"

Улюблене дитяче ім'я: "Зоряна та Андрій"

Улюблений біблійний вірш: "Найбільше надбання бути побожним і задоволеним!" (Тим. 6:6) Улюблений він тому, що він був важким мені для виконання! А я ніколи не шукав легкої дороги!"

Улюблена книга Біблії: "Псалми! Тому що у ній скорочено є все і на будь-який випадок життя! Тут є і філософія, і практика, і віра, і знання, і роздуми, і побажання, і розмова зі самим собою тощо..."

Улюблена пісня: Матвій В.М. часто наспівував своїм голосом особливо 3 пісні:

- 1) №23: "Моє життя даю тобі, Хто вмер за мене на хресті. Мої всі сльози Він отбер, Спаситель мій і Бог" — "це моя обітниця Богу!"
- 2) №37: "Любить лиш Христос, безмірно як любить Він, завжди ніжно, завжди вірно, як любить Він! Щастя світу проминає, кращий друг же забуває, Спас же ні не покидає як любить Він!" — "це Божя обітниця мені!"
- 3) №270: "Боже, Боже ми благаєм помози нам в світі йти; часом тяжко нам буває, але поміч наша Ти! Посилай нам Твоє Слово, і слабим нам силу дай; дари Духа і любові в серце щедро проливай! В цьому світі не багато нам боротись і страждати; помози прожити свято, щоб ти міг нас в небо взяти!" — "це молитовні прохання!"

Девіз життя: "ВІДВАЖНО! ВПЕВНЕНО! ВПЕРЕД!"

Коли питання вичерпалися, то Матвій В.М. продовжив спілкування та сказав: "Якби мене запитали, що для мене найдорожче та найцінніше, я би відповів — Церква Христова!"

Ось з такими думками, не сумуючи, відважно та впевнено Матвій Володимир Миколайович перейшов з цього життя у вічність. Це сталося 6 серпня 2007 року. За бажанням Матвія В.М. прах його тіла був відданий тій самій землі (місцевості), на якій 59 років тому він народився. Поховали тіло покійного Матвія В.М. 8 серпня 2007 року у його ж рідному селі Забір'я.

Матвій Володимир Миколайович покинув свій дім, але пішов у дім Отчий! (2Кор. 5:8). Пішов туди, де немає смутку та сліз! (Об. 21:3-4). Тому молимося за сестру Анну Іванівну (дружину Матвія В.М.), дітей, онуків, рідних та близьких, щоби сам Дух Святий утїшив та витер їм їхні гіркі сльози розлуки з очей та скорботних сердець! (2Кор. 1:3-4; 2Сол. 2:15-17).

Разом ми з вами вірили

Літо давно скінчилося, настали осінні холода, але до нас в місію продовжують надходити листи від інвалідів по зору, наповнені теплотою і яскравими враженнями від зустрічей у літніх таборах. В цьому році ми змогли провести євангелізаційні табори для незрячих із 15-ти містак України. А якщо говорити мовою статистики, 590 інвалідів по зору мали можливість відпочити, поспілкуватися, а найголовніше — почути Добру Вістку. Ми продовжуємо отримувати звітні листи від керівників таборів, і вже сьогодні радіємо, що 68 дорослих і більше 30 дітей визнали і сповідали свої гріхи перед Ісусом Христом, і присвятили своє життя Господу.

Деякі з них відвідують групи по вивченню Біблії, інші — служіння в церкві і діляться радістю від власної зустрічі з Христом з усіма, хто їх оточує. І ось такі докорінні зміни в житті незрячих людей стали можливі завдяки посвяченому служінню і наполегливій праці цілих команд наших братів та сестер.

Багато з них, приймаючи рішення в цьому році послужити інвалідам, сприймали цей крок як жертву, приємну Богові. І як правило, люди, котрі люблять Христа і погоджуються витрачати свої сили, фінанси, час на служіння Йому, несподівано для себе відчують, що їх духовна скарбниця не збідніла, а ще більше наповнилась...

"Мир вашій місії — "Служіння Незрячим".

Вже більш як півроку я допомагаю незрячим людям нашого міста — Краснодон. Спочатку Господь пробудив у мені милосердя до цих безпомічних людей. Але, спілкуючись з ними, я побачила в цих людях стільки талантів, котрих часто нема у нас — зрячих. В цьому році, з Божою і вашою допомогою, ми вперше змогли провести табір для незрячих. Радісно було бачити, що незрячі люди в кожному дні звертали увагу на те, як про них піклуються і люблять. Вони оцінювали нашу працю і відкривали нам

свої серця. Один літній чоловік — Микола Миколайович, який на вернувся до Бога у таборі, немало здивував нас розповіддю про те, що раніше ніколи не чув християнських пісень і слова Божого.

Ми гадали, що Україна вже давно повністю євангелізована. Але на прикладі (тепер вже брата) Миколи бачимо, що є люди (і їх особливо багато серед інвалідів), котрі взагалі не чули про Спасителя. Коли закінчився табір, багато хто не хотів їхати додому. Тут люди навчилися молитися, вірити та довіряти Богу. Я сама отримала безліч Божих благословінь, коли служила цим людям".

Олена, м. Краснодон

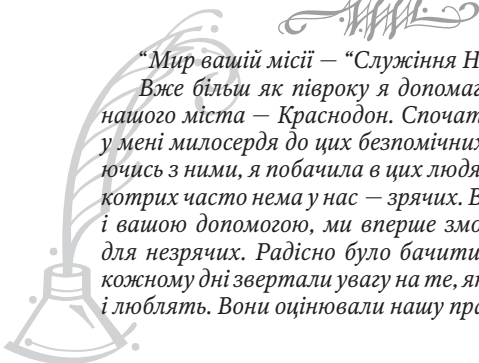

В плані соціального служіння, незрячі Краснодона, окрім хорошого харчування та відпочинку, отримали медичну допомогу від сестричок, котрі володіють технікою лікувального масажу та корекції хребта.

Ми щиро вдячні за жертвну допомогу кожному, хто прийняв участь в наших літніх проектах, і хотіли б розповісти про працю всіх команд. Але на сторінках цього видання, ми можемо більш детально розповісти тільки про декотрих із них.

Так з 16 по 21 липня, за активною участю львівської церкви "Осання", був проведений табір для 24 інвалідів по зору та 19 їх дітей. Хочеться зауважити, що одним із головних євангелізаційних напрямків цієї церкви є проведення

літніх таборів. Влітку 2005 року в один із таких таборів був запрошений Віталій Колосович (у минулому — військовий офіцер, в результаті аварії та черепно-мозкової травми, він повністю втратив зір). Щире навернення Віталія викликало особливе хвилювання в організаторів табору. Дізнавшись про “першу ластівку” спасених з осередку львівських інвалідів по зору, місія “Служіння Незрячим” запросила Віталія та служителя його церкви на регіональну конференцію. Все це стало поштовхом до розвитку роботи з незрячими Львова. І вже в цьому році служители церкви “Осанна” Дмитро Колесник, Василь Черевко, Ігор Кравцов та сам Віталій Колосович провели перший християнський табір для незрячих свого міста.

Відпочиваючи проживали в прекрасних корпусах зі всіма необхідними зручностями на базі відпочинку, недалеко від міста Червонограда, і навіть мали можливість відвідувати басейн та сауну. Кожен день табору був насичений вивченням Слова Божого, співом псалмів, прослуховуванням лекцій, котрі ввечері гаряче обговорювались. Щоб зняти бар’єр у спілкуванні між інвалідами та здоровими людьми, був передбачений навіть час для ігор. Для цього відпочиваючих поділили на три команди, котрі з дитячим запалом приймали участь в конкурсах, іграх та вікторинах.

Вперше за багато років відчуженості, інваліди по зору відчули себе щасливими, прийнятими, повноцінними особистостями. Це відкрило їх серця для роботи Духа Святого, і сьогодні більш як 20 чоловік регулярно відвідують групи по вивченню Біблії при Львівській Спільноті Сліпих. Довіряючи Господу ми бачимо досить реальну перспективу перевтілення цієї групи в повноцінну церкву. Просимо молитися про особливе благословення і захист для Віталія Колосовича, котрий на сьогодні є потенційним пастором церкви для незрячих людей міста Львова.

Порадувала нас **мариупольська** команда, котра цим літом провела прекрасний дитячий табір. Перший досвід такого характеру в служінні незрячим мали брати та сестри із **Запоріжжя, Макіївки, Червоноармійська**. Хочемо висловити особливу подяку за гаряче посвячення братам із **Луцька**, які змогли провести за це літо три табори для інвалідів.

Завершила табірну зміну в кінці серпня літня євангелізаційна програма для незрячих міста **Бердянська та Мелітополя**. Це був най-масштабніший захід, який об’єднав 80 чоловік. Табір відпочинку знаходився на березі моря. Щоб задовольнити потреби такої кількості інвалідів, організаторам довелося багато попрацювати.

Розширюючи коло знайомства з людьми, які присвятили себе служінню незрячим, не перестаєш дивуватися непередбаченим ситуаціям в їхньому особистому житті. Незрячу Єв-

докію з Мелітополя Бог вибрав стати духовним поводитирем для свого циганського народу. І тепер ціла група музично обдарованих циган славлять Бога в її місцевій церкві.

Євдокія Чуб була делегатом від своєї церкви на одній із конференцій, які проводились місією “Служіння Незрячим”. Усіх присутніх глибоко торкалися її трепетні молитви про духовне прозріння незрячих Мелітополя, а особливо про спасіння чоловіка, Ігоря. Підбадьорена нашою обіцянкою регулярно молитися за її чоловіка, Євдокія поїхала в рідну церкву розповідати про служіння незрячим. А через декілька місяців Бог влаштував, щоб Ігор приїхав в Київ на навчання в реабілітаційний центр. Ми познайомились з ним ближче, допомагали вирішувати деякі необхідні побутові питання, та запропонували Ігорю їздити з нами на недільні богослужіння. Сердечна участь і увага християн до незрячого, який опинився в чужому місті, стали поштовхом у рішенні прийняти Божу любов. Приїхавши із Києва, Ігор щиро навернувся до Господа та прийняв хрещення. В цьому ж році, сповнений гарячої любові до Бога, та до своєї дружини (як із захопленням свідкує Євдокія), Ігор прийняв рішення розповісти про Христа якомога більшій кількості незрячих людей. Помолвившись, та, обравши Бога в поводитирі, Ігор (а він тотально незрячий), направився до місцевого телебачення та домігся дозволу на трансляцію фільму про роботу місії “Служіння Незрячим”. Всього за декілька місяців з його участю та активною підтримкою церкви було зібрано кошти для проведення літнього табору.

Девіз “Разом” став рушійною силою їх великої команди. Разом вони послужили, подолали чимало труднощів і раділи освітленню багатьох незрячих душ.

Напевно немає більшого свята, яке б так зворушувало людей, і впливало б на їх настрій, як Різдво. **Різдво** — це свято народження Ісуса Христа. Наповнені радіщами підготовки дні, зворушують мільйони людей різного віку, національностей, бідних і багатих, хворих та повних сил і здоров'я.

Саме ж Різдво люди сприймають порізно. Хтось використовує ці святкові дні, щоб зміцнити бізнес, пропонуючи покупцям ялинки, іграшки, різноманітні подарунки, продукти на святкові столи, одяг, меблі, тощо. Інша ж більшість витрачає свій час, енергію, емоції, щоб зробити покупки (так годиться), скориставшись уявними різдвяними скидками цін. Бігаючи по магазинах, люди допомагають своїми коштами перевершити товарообіг річної дистанції. А хтось використовує цей час, щоб просто відпочити, відіславши різдвяні картки своїм рідним, друзям, знайомим.

Поведінка та настрої людей, прикрашені вулиці, чистота в будинках, смачний обід, запах ялинки - все це свідкує про свято Різдва.

Розповім коротку історію. Один чоловік подорожував по території Північної Америки, поки не зупинився біля Великого

Каньйону. Він був зворушений навколишнім видом, котрий спостерігав, — велику прірву двохкілометрової глибини і 30 метрів завширшки. В мандрівника перехопило подих: "Напевно тут сталися дивовижні природні катаклізми, сивої давнини події."

Іноді так, по наслідках, ми можемо уявляти, що сталося, навіть не будучи свідками тих подій. Наприклад, якщо станеться якась трагедія, то це може створити велику сенсацію, про яку дізнаються через засоби масової інформації. І так завжди було.

Шановні читачі, давайте і ми на хвилинку оглянемося на минулі події, та спитаємо себе: "По якій причині вся ця різдвяна метушня?" Майже кожна людина може зробити умовний висновок: "Напевно щось сталося!" Ну звичайно ж, сталося!

Дві тисячі років тому назад народився Ісус Христос.

Різдво, тобто народження Ісуса, дало людям спасіння, воно дало можливість повернутись до Бога. Значення Різдва для людства неможливо переоцінити. Подію цю ми сприймаємо не як трагедію, не як сенсацію, що наповнює тривогою. **Різдво** — це дивовижна приємна новина, котра навіть в турботах підготов-

РІЗДВО

ЗАПИТУЙТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

Матвій і Лука — родовід Ісуса

Важко зрозуміти розбіжність в перерахуванні предків Ісуса в Єв.Матвія і в Єв.Луки. Чому така суперечність?

Так, тут є помітна різниця в родоводі. Порівняйте *Мат.1:1-17* з *Лук.3:23-38*. *Перша очевидна різниця* в тому, що Матвій рухається родоводом із покоління в покоління від початку до кінця, а Лука — назад, від кінця до початку. *Друга відмінність*: Матвій прослідковує родовід Ісуса до Авраама, а Лука — до самого Адама. Це пов'язане із темою Євангелії: Матвій писав Євангелію для євреїв. Ісус Христос — є Цар Ізраїлю, і походить від першого єврея — Авраама. Його Царство буде вічне. Лука писав Євангелію до греків та язичників. Він

описав життя та образ Ісуса — Спасителя світу, Того, хто прийшов спасти те, що гине. І показав Лука родовід Ісуса, як Сина Людського, від першої людини на землі — Адама.

Третя відмінність у тому, що Матвій звертає увагу на родовід по лінії *Йосипа*, батька Ісуса по закону; Лука ж, вірогідно, перераховує предків *Марії*, хоча ми помічаємо: обидва євангелісти вказують, що Йосип не був батьком Ісуса. (*Мт.1:16; Лк.3:23*).

Родовід Ісуса в Євангеліях приводиться по чотирьох причинах: *по-перше*, Він був дійсно **Чоловіком** — представником людства, а не міфологічною фігурою в грецькому стилі; *по-друге*, Він — **Месія**, і звідси відкрите згадування царя Давида у Матвія; *по-третє*, так як родовід Луки прямує до Адама, Ісус — **Спаситель світу**, всього людства; і *по-четверте*,

поскілки родовід Луки прослідкований до самого Бога, Ісус публічно представлений нам як **Син Божий**.

Чи були мудреці астрологами?

Минулого року на Різдво я чув, як мудреців, що прийшли подивитися на немовля Ісуса, називали астрологами. Але я завжди рахував, що астрологія і гадання по зорях — окультична практика. Чи ви не поясните мені це?

Ви думали цілком вірно. В Писанні дійсно осуджується окультизм (*Іс.8:19*), однак ми можемо, і навіть повинні вивчати явища, котрі Бог вибрав *відкрити* нам, і не останні з них — пророцтва.

Народження Ісуса і зоря, що засвідчила Його народження, були діями

ВО

ки до свят дарує мир, спокій, роздуми про таємність подій, та надійну радість. Воно змінило становище людини перед Богом, і дало нам кожному можливість спілкуватися з Ним в молитві. Більше того, Різдво змінило положення Бога до людини. Бог зійшов з Небес на землю до людей, щоб ми могли бути з Ним в майбутньому на Небі. Народження Немовляти у бідній єврейській сім'ї, створило Божу присутність на Землі видимою. І справдилися слова пророка із Священного Писання: "Дадуть Йому Ім'я — Бог з нами".

А що ж принесло Різдво Ісусу? Що мав Божий Син, перебуваючи на небесах? Славу, велич, силу, могутність, всюди присутність. Він мав те, що людське око не бачило, чого розум не уявляв, і що навіть неможливо описати.

А що ж Ісус Христос отримав, прийшовши на Землю? Для Його народження не знайшлося навіть пристойнішого місця, ніж печерні ясла. А потім на протязі життя Він терпів насмішки, притиснення зі сторони духовенства, нерозуміння людей, заради котрих Він прийшов на Землю. А при кінці життя — жахлива, страшна смерть.

Мені розповіли одну історію. Маленький коледж боровся з фінансовими проблемами. Зарплата, яку мали працівники коледжу, була дуже мізерною. І сам учбовий заклад був дуже запущеним. Одного разу, на подвір'я коледжу зайшов незнайомиць і запитав чоловіка, котрий малював стіну:

— Де можна знайти директора?

— Думаю, що ви можете його зустріти лише опівночі, — відповів той.

Незнайомиць прийшов у назначений час і побачив директора, ту саме людину, котра малювала стіну, тільки в чистому охайному костюмі...

Через тиждень, на рахунок коледжу надійшов чек на суму 50 тис. доларів... Бог нагороджує простих, смиренних людей. Цей випадок є для нас наглядним прикладом життя і служіння Ісуса Христа — Сина Божого тут на Землі. Це є приклад і для нас дійсним служінням Богу — це любов у робочій одежі. Пам'ятаймо, що Бог за щасливе і радісне Різдво для нас, заплатив високу ціну — "заплямована робоча одежа і жертва на горі Голгофі опівночі."

Вифлеємське Дитя народилося, щоб померти за інших. Христос прийшов, щоб пожертвувати Своїм життям за гріх усіх людей. Син Божий був прибитий цвяхами до дерев'яного хреста, не на гарно прикрашеній ялинці, а на страшному знярядді покарання злочинців.

Коли ми згадуємо про народження нашого Господа Ісуса Христа в печерних яслах Вифлеєму, давайте також будемо пам'ятати, що ця подія пов'язана з подією на горі, де Він був розп'ятий. Нехай хрест не буде забутий деревом, особливо на Різдво.

Святкуючи Різдво, важливо знати, для чого воно звершилось, значення і суть його. І нехай кожен з нас дасть собі відповідь: "Що є для мене народження Христа: — веселим святом, прикрашенням ялинки, колядками, чеканням подарунків, чи народженням Христа в моєму серці? Це наші роздуми.

Різдво Господнє — це Великий Каньйон на межі тисячоліть, що вражає своєю величиною, грандіозністю і глибиною. І як мандрівник на цій Землі, зупинись, затамуй подих...

Щасливих Різдвяних Вам свят!

Оксана Данилюк.

Самого Бога. Це не має нічого спільного з гороскопом. Під час важливих моментів життя Ісуса, відбувалися незвичайні явища: голуб, що злетів з неба при хрещенні, світло при переображенні, темрява і землетрус в момент смерті, хмара в момент вознесіння. Всі ці явища відбувалися, показуючи тим, хто здібний був зрозуміти, Хто Такий Ісус. Подібно, в момент Його народження, появилась і зоря.

Важливо, що мудреці, чи "астрономи", були поганями, скоріш за все з Месопотамії. У них не було юдейського Писання, але цілком вірогідно, що вони знали про пророцтво, проголошене за багато сотень літ до того поганським пророком Валааомом. Він був із тих країв, із Петори на річці Ефрат (Числ. 22:4-5). Цілком можливо, там його слова запам'яталися на багато віків: *Я бачу*

Його, та не тепер, дивлюся на Нього, та Він не близький! Сходить зоря он від Якова, і підіймається берло (жезл, булава) з Ізраїля, — ламає Він скроні Моава та черепа всіх синів Сифа (Числ.24:17). Зоря символізує царську владу і велич; друга частина цього пророцтва чітко говорить про царя. Далі згадується розповсюдження влади деякої особи. Отож, коли незвичайна зоря привернула увагу тих астрологів, вони вирішили дослідити це явище природи.

Їх сприйнятливість до відкриття.

Традиційно рахується, що мудреці-астрономи (щось на зразок особливої касті священиків) являються для персів тим же, що і для ізраїльтян левити; це були високошановані наставники перських царів. Вони прагнули до пізнання нового, ось тому вирушили слі-

дом за зорею, коли вона появилась.

Їх наполегливість у пошуках.

Досягнувши Єрусалиму, мудреці наробили там переполоху, викликали неспокій своєю заявою, що народився новий великий цар. Радники Ірода дослідили пророцтва і побачили, що там говориться про Вифлеєм (Мих.5:2). Але ніхто з місцевих не пішов слідом у Вифлеєм. Тільки погани відправились туди, щоб вшанувати царя Ізраїля.

Їх шана до Немовляти.

Їх ціллю було **поклоніння**, а не влада. Симон — ворожбит (Дії 8:9-11) був зовсім іншою людиною; він хотів стати "великим" — і такий шлях окультистів. Але мудреці із (Мт. 2 р). були розумними людьми, котрі шукали Бога і корилися Йому.

Не один раз ми чули про Ізраїль, а багатьом доводилося бути на святій землі. І ось така нагода випала і нам, — групі з Сакраменто. Десять днів були пересичені пізнанням знаного та не зовсім знаного. Крок за кроком, камінь за каменем, місто за містом, ногами і транспортом, обходили ми та об'їжджали цю древню землю. Яскраві враження від побаченого та почутого навіть тяжко усвідомити та запам'ятати. Але усе ж таки є речі, є хвили, які залишаються в пам'яті на довгі дні, а деколи й на все життя.

Побувати на землі Христа була моя мрія ще з дитинства, але виконалась вона аж після п'ятдесяти. А коли є мрія, то з нею приходять і певні міркування та здогади, але під час перебування в Ізраїлі, деякі з них підтвердились, а деякі розлетілись вщерь.

Слава Єрусалиму та Ганьба Бет-Шану

Скажімо, хто не уявляв Голгофи, або Гетсиманського саду, дому Кайафи, чи Преторію Пилата? І дивно, що ці уяви далекі від реального стану. А тому давайте пройдемося можливо ще раз, по уже ходжених, протоптаних стежках землі Палестини. Як тільки колеса новенького величезного небесного лайнера торкнулись бетону аеропорту Бен-Гуріон, мене охопило відчуття єдності з землею Божого народу і більше-з Самим Його Творцем. Трепетні хвилювання, адже тут ходив сам Творець в образі Ісуса. Тут жили і творили пророки Божі, і що саме цінне для християн, — тут було звершене Спасіння.

На дорогах знаки з написами на трьох мовах: єврейській, арабській, і англійській. Готель "Цар Соломон" гостинно прийняв нас на декілька днів. З висоти вікон видніється срібно-

золотий Єрусалим. Скільки віків він перестояв і скільки бід, воєн, землетрусів, розрух переніс, але все рівно залишився і срібним і золотим. Чому? Бо відображає світло сонця. Кожен будинок, кожна споруда побудована із жовто-білого каміння, яке може бути і срібним і золотим, — залежно як яскраво сонце на нього світить. Подібне може бути і у нас, скільки Божого світла ми маємо і відображаємо, так і світимо.

Не є таємницею, що у Єрусалимі є дві Голгофи. Ніхто напевно не знає, де є справжня. Але побувавши на двох, можна зробити висновок. Одна, — це смерть — там каміння храмів, традицій, кадінія, повно диму, юрби людей, що хочуть доторкнутися, поцілувати, забити поклони. Тут стоїть храм гробу Господнього, наповнений усіма обрядами та їхніми поклонниками.

Але є інша Голгофа, де постійно під тінню дерев звучать псалми дітей Божих на різних мовах, де стоїть порожній гріб Йосипа Аримафейського, а зі сторони дивиться скала, подібна на череп людський. В середині саду є місце, де під відкритим небом серед віковичного каміння стоїть кам'яна кафедра і стільці, де християни, які приїжджають з усього світу, звершують Вечерю Господню. Не можливо передати відчуття вдячності Господу за все, що він звершив тут, на цьому місці. І занурившись в цю присутність відчуваєш, — справді тут Воскрес Христос, тут дихає життям та перемогою. Не описати усіх екскурсій, усього побаченого, тому що кожен камінь це жива історія, кожне дерево — живий свідок. І так, Гефсиманія знову поділена та подроблена: кожна церква, кожна конфесія хоче мати своє, хоче володіти реліквією. Тут є храм "Усіх націй", а в ньому під віттарем камінь, на якому молився Христос, а біля храму знаходиться ще один камінь, на якому вибито образ Христа на колінах в молитві. Два камені: чому? Адже Христос молився двічі, от і вийшло так, що біля двох каменів. Тут-таки поруч багато оливкових дерев, одне датується дві тисячі років віку, можливо воно чуло слова Христа під час його боротьби у цьому місці. Потім була гора Сіон, купальня Віфезда, могила Давида, горниця "Тайної вечері", дім Кайафи. І усе це чарує своєю правдивістю та живучістю. Пройшли тисячоліття, багато речей — світліших, новіших, молодших відійшли від нас і немає про них навіть і згадки. А усі діяння Бога вічно живі, і не зникнуть до кінця землі. Вони будуть живими свідками могутності нашого Господа.

Ще одне яскраве враження відбилося в пам'яті, а саме два міста: одне місто слави — це місто Давида, а друге ганьби — це Бет-Шан — Філістимська столиця, — це місто, де було прибите тіло першого ізраїльського царя Саула.

Потерпівши поразку як духовну, а також і тілесну, Саул удостоївся бути прибитий на стіні Бет-шану. На вершині цивілізації того часу, тепер — руїни, як свідка людської безстидної гордості, що зникає навіки. Тільки повалені колони, бездіяльні дороги, мертві стіни крамниць і житла, ніби говорять, — така наша доля у житті без Бога. А тут колись був знаменитий храм Астарті. І де він? — В руїнах і він і його теологія. Це ще один урок дає для нас земля свята, а може і не свята.

Інше — місто Давида : на воротах арфа, навколо квіти, тут також проводять розкопки. Ми пройшлися по знаменитому тунелю, яким Давид і його люди увійшли в місто Евусеїв, — потім місто Давида. Цією дорогою під час облоги доставляли воду із ставу. Сюди перенесли Ковчег Господній. Сюди Давид входив з перемогою над ворогами, тут він славив Бога. Тут він згрішив, але гірко плакав та щиро каявся, тут Бог його простив. У цьому місті у царя Давида зародилась думка побудувати Храм Божий, що й зробив уже його син Соломон...

Скоро минули дні паломництва, і ми знову в аеропорту Бен-Гуріон. Літак набирає висоту, під крилами залишається земля — Свята Палестина. А з неї ми веземо безцінний багаж думок і вражень — Із Єрусалиму і Вифлієму, з Назарету і Єрихону, Капернауму і Вифсаїди, із Галілеї та Юдеї. Можливо, ще Бог дасть таку можливість побувати там, бо справді хочеться бути близько до того, що у серці, чим живеш, і чого чекаєш. А поки що до побачення Єрусалим, до зустрічі чи з тобою, чи з Новим у Вічності.

Пастор Володимир Вільницья.

Місця немає

Сніжинки летять і летять за вікном,
Розписаним в пишні узорі.
І вечір несміло журливим крилом
У небі засвічує зорі.

І вітер затих в цю вечірню мить
Полям сняться сни пречудові.
Струмочок спинився і більш не біжить,
Закутий в кайдани льодові.
А дерево мріє про дні весняні,
Про пишнії квіти чудові.
І чуються їм соловейка пісні,
Та бачаться трави шовкові.

У хаті ж тепленько, ялинка стоїть,
Навколо несе аромати,
Вогнями, мов перлами, пишно горить
Красуня посеред кімнати.

Сім'я вся сідає довкола стола,
Писання святе відкриває
І знову читає про дивні діла,
Христове Різдво споминає.

...Далеке минуле, юдейські поля
Дрімають від денної втоми,
Натруджена прагне спочити земля,
Отари вертають додому.

Темніє. У місто ще двоє спішать.
Дорога далека, втомились.
Вже сил не хватає, так ноги болять,
Нарешті, до хати прибились.

Легесенький стукіт у темне вікно...
І ще раз. Невже не почули?
Ні звуку, ні слуху... Мовчання одно.
Чи скоро так міцно поснули?

І мовчки підходить до других дверей,
Та голос сердито мовляє:

— Ми тільки до сну поклали дітей,
Чого вам? В нас місця немає!

А ноги вже далі не хочуть іти.
— Маріє, ти плачеш, здається?

Он, поруч темніють ще інші хати,
На горі хтось, може, озветься...

Ось — вбога хатина, і просяться знов
Їх, змучених, на ніч впустити.
Тривожиться серце, хвилюється кров,
О, як же цю ніч пережити?

І голос ось чути з-за темних дверей:
— Ми бідні, в нас місця не має,
Притулку в багатих шукайте людей,
В нас горя й свого хватає.

А там он ще світло. І знов до дверей
Підходять. В розпалі гостина:
— Нема вас де діти! В нас повно гостей,
Сусіди зібрались, родина.

І довго крізь ночі похмурої муть
Їх стомлені кроки лунали.
Надіявся Йосип, що, може, приймуть,
Від двору до двору благали.

Вже й холод, і темрява щораз густій,
Та віком хвилина здається.

...За містом, далеко, в вертепі пустім
Спасителю місце знайдеться.

Чому, Віфлеме, в гордині ти зріс,
І часу відвідин не знаєш?
Творцеві Всесвіту, що спокій приніс,
Родитися місця не маєш?

О друже мій милий, в святковий цей час
Дозволь же тебе запитати:

— Чи в серці твоєму родився вже Спас,
Чи місця не хочеш ти дати?

Чи, може, у тебе — гріхозна зима,
І гордістю серце закуте,
Цій вістці чудовій там місця нема,
Давно все святес забуто?

Відкрий Йому серце, мій друже, скорій!
За гостя прийми дорогого,
Він дасть тобі радість, небесний спокій,
Бо щастя — лиш тільки у Нього.

1967 рік Михайло Сташук

Народження Христа

Душа величала Господа
(Лукавити — ні, не вміє),
А потім неквапним поступом
На перепис йшла Марія.

Шукала притулку з Йосипом,
Вже вибилась з сил останніх.

Нарешті, сердечно хтось: "Просимо —
Поміж тварин, у стайню..."

Уважно очима ясними
Дивились воли, ягнята, -
І на соломі за яслами
Лягла вона спочивати.

Згадала, сповита тишею,
Той перший у чреві порух
І ангола, сповістившого,
Що матір'ю стане скоро.

Як з радістю не прикритою
Сестрі про це говорила,
Як плід берегла молитвою,
Згадала і Гавриїла.

Смеркало, вже зорі роїлися,
Мов бджоли, у високості,
А поміж них там виднілася
Одна, як чудесна гостя.

То Бога-Отця посланниця
Уся мерехтіла світлом.
О, знала вона, що станеться

Найбільша, подія у світі.

А в місті всі спали без просипу,
Не спала лишень Марія.

У велич Всевишнього, Господа
Ця ніч, що вляглась, повірить.

Бо раптом ген Всесвіт-велетень,
Тварини, трава, дерева,
Марія — відчули трепетно,
Як рветься на світ цей з чрева.

І Діва, як в сонячній повені,
Просіяла — диво з'явилося:
"В мені Його серце видзвонює!
В мені Його очі відкрились!"

Здавався не дитячим голосом
Той крик, як життя ознака.
Повітря, прогіркле повністю,
Вдихнув, а тоді — заплакав.

І більше ставало золота
У німбі, що так розквітнув.
Ніжніше схід сонця вдосвіта
Її осявало світло.

Марія, як жінка, стішилась —
Щаслива була й красива.
— Хвалу воздаю Всевишньому! —
Сказала узявши Сина.

Сергій Рачинець

Різдвяний лист з рідного краю

Клаптик паперу із рідного краю,
Клаптик маленький... А скільки приніс!
Стиснулось серце від болю, від жалю,
Стиснулось серце від сліз...

Ще раз прочитаю коханеє слово,
Ще раз ввиджається рідна земля.
Стиснулось серце, мов вгледіло знову
Рідні безкраї поля.

Стиснулося серце, здалося, що бачить
Ріднеє місто над синім Дніпром...
Ще раз читаю, читаю і плачу,
Плачу над мокрим від сліз вже листом...

Клаптик паперу... А скільки у ньому
Радости, болю, страждань і утіх.
Скільки живого у цьому німому
З рідного краю листі...

Ще раз і ще раз, і знову читаю,
Знову втираючи очі від сліз...
Клаптик паперу із рідного краю,
Скільки ти радості й болю приніс!

Л. Жабко-Потапович

* * *

Вся Україна співає,
Нині кругом торжество...
Друзі і ми вас вітаєм
З славним Господнім Різдвом!

В небо хай лине хваління —
Нам народилось Дитя.
В Ньому ми маєм спасіння,
Маємо вічне життя!

Тіштеся! Широ співайте
Славу Ісусу Христу!
Мир на землі сповіщайте,
Бог дасть вам радість святу!

* * *

З Новим Роком і Різдвом Христовим,
З серцем радісним, любить готовим!
Щоб могли добро всім дарувати,
Все життя любити і співати.
Щоб душа у горі й безнадії
Вірою здійснювала свої мрії,
Щоб Христос міг чудеса звершати,
Силу Світла в людях проявляти,
Щоб ми небом на землі жили,
Вознести готовими були.

2000 рік Лідія Гапонюк

Чи в тебе місце для Ісуса є?

Чи в тебе місце для Ісуса Є?
Над цим подумай, друже мій, тепер ти.
Що тобі користи, що хтось живе,
Коли ти особисто можеш вмерти?

Піти у смерть? Ні, ні — не в небуття!
А в вічну муку. Це ж жахлива правда.
Але ж ти можеш вибрати життя
І в ньому залишитися назавжди.

Лиш двері свого серця відчини
Отому немовляткові Христові.
Він увійде, народиться у нім —
І в небі зіронька засяє нова.

Так, як колись, так, як у давнину,
Звершиться чудо, наче в Віфлеємі.
І заспівають ангели хвалу
Про славу Божу на землі й на небі.

Було колись: ішов у світ Христос,
А люди про своє, земне все дбали.
І світло із людських осель лилось,
Але дверей Йому не відчиняли.

Але прийшла пора — й Христос родивсь
В убогих яслах в кам'яній печері.
А Віфлеєм розбагатів, згордивсь
І не відкрив в своїх оселях двері.

Христос стоїть біля дверей душі
І стукає — Йому родитись треба
В тиші людського серця — і тоді
Віродиться душа для слави неба,

Для вічного життя на небесах,
Для мирного, щасливого, земного.
І буде славиться в людських серцях
Ім'я Ісуса — Господа живого.

Михайло Клекоць

Людське тіло — шедевр, створений Богом

Ми живемо у дивовижному світі. Самою великою із усіх творінь є сама людина, дивовижний механізм — точний і ефективний. Людське тіло має динамічну структуру кісток і хрящів, що називається скелетом. Скелет людини гнучкий, поєднується з'єднаннями і суглобами, котрі були створені спеціально для руху. Але для того, щоб зменшити шкідливе тертя, такі рухливі частини повинні змазувати. Машини, створені людиною, змазуються тільки завдяки зовнішнім джерелам. Але тіло змащує само себе з допомогою гелеподібної речовини, виготовленої в точній кількості і в кожному місці, де це необхідно. Так, тіло людини є надзвичайною машиною.

Наше тіло має хімічну фабрику, більш складну, ніж будь-яке підприємство створене будь-коли людиною. Ця фабрика перетворює їжу, котру ми їмо, в живу тканину. Це спричиняє росту м'язової тканини, крові, кісток і зубів. Вона навіть відновлює тіло, коли деякі його частини пошкоджуються в результаті нещасного випадку або хвороби. Енергія, необхідна тілу для праці і активного відпочинку, надходить з їжі. Навіть в морозну погоду наші тіла інколи перегріваються. І тоді вступає в дію власна система охолодження організму. Капельки поту виходять із мільйонів крихітних потових залоз у шкірі. Це основний шлях, з допомогою якого наша система охолодження утримує температуру тіла від підвищення. Людське тіло має автоматичний термостат, котрий турбується як про нашу систему підігріву, так і про систему охолодження, підтримуючи температуру тіла приблизно на рівні 37°C (98,6°F).

Мозок являється центром складної комп'ютерної системи, котра прекрасніша самої красивої системи, будь-коли створеної людиною. Тобто, комп'ютерна система людського тіла вираховує і посилає по всьому тілу мільярди "бітів" інформації, котра контролює кожну дію, навіть аж до мигтіння повіки. В більшості комп'ютерних систем, інформація переноситься з допомогою проводів і електронних частин. В тілі людини, такими частинами або провідниками являються нерви, котрі переносять інформацію вперед і назад від центральної нервової системи. В мозку однієї людини міститься більше провідників і електричних систем, ніж в комп'ютерних системах усього світу разом узятих. Так, наш мозок — це дивовижна річ!

Контрольним центром людського тіла є людський мозок. Він представляє собою саму складну інформаційно-адміністративну систему в усій вселенній.

Навіть коли ми дивимось ось зараз, ми фактично бачимо за допомогою нашого мозку. Хоча, звісно, імпульс проводиться туди із іншої, не менш дивовижної структури — людського ока. Сучасні камери працюють по тому ж основному принципу, що і наше око. В нашому оці фокус і апертура (отвір), регулюються автоматично. Звук, котрий ми чуємо, відтворюється з допомогою досконалого маленького музичного інструменту, розташованого всередині нашого вуха. Звукові хвилі рухаються вниз по слуховому каналу і переносяться

за допомогою кісточок середнього вуха до вушного завитка, котрий закручений подібно як крихітна морська черепашка. Зовнішнє вухо функціонує назовні. Але вушний завиток наповнений специфічною рідиною, і передача звукових хвиль із повітря до рідини є однією із найбільш важких процесів відомих науці. Три крихітних кісточок працюють якраз так, як це необхідно для того, щоб ми могли чути належним чином. Цікаво те, що розмір цих маленьких кісточок не змінюється з моменту нашого народження.

Серце фактично являє собою м'язовий насос, котрий переганяє кров через тисячі кілометрів кровоносних судин. Кров несе кисень і поживні речовини до кожної клітини нашого тіла. Серце перекачує в середньому шість літрів крові кожної хвилини, і за один день перекачує достатньо крові, щоб наповнити нею більше ніж сорок 200-літрових бочок. Так, людське тіло — це славний, чудовий механізм. Той факт, що будь-який із цих пристроїв існує, вже повністю доводить те, що вони є плодом творчості і клопіткої праці розумного і досвідченого творця, самого Бога. "І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх." (Буття 1:27)

Первинні матеріали, основні хімічні речовини нашого тіла, можуть бути виявлені і в "поросі земному". Однак ці хімічні речовини не здібні розташуватися у вигляді клітинної тканини, органів і систем. Це може трансформуватися тільки завдяки Розуму. Книга Буття вчить, що Бог взяв "порох земний", купку хімічних речовин, створив чоловіка, а потім вдихнув у ніздрі його дихання життя. І тоді став чоловік живою душею. Людські істоти відрізняються від тварин, тому що "Бог на Свій образ людину створив". (Буття 1:27). Наші тіла були обдаровані здібністю передавати наступним поколінням запрограмовану інформацію, необхідну для створення наступного чоловіка із простих хімічних сполук і речовин.

Окрім того, ми — значно більше, ніж хімічні сполуки і речовини, котрі сформовують наше тіло. Ми є особливим творінням Бога. Людина — це шедевр Божого творіння, результат Його майстерності, вінець творіння!

Найкраще у Вселенній... "Без сумніву, найбільш складна зі всіх існуючих інформаційно-технологічних систем, є людське тіло. Якщо взяти разом усі інформаційні процеси, що відбуваються в тілі людини, тобто свідомі процеси (мова, інформаційно-регулюючі, скеровані довільні рухи) і безсвідомі (інформаційно-регульовані функції органів, гормональна система), то вони включають напрацювання 1024 "біт" щоденно. Це астрономічно велика цифра, помножена на 1,000,000 (тобто, в мільйон раз) більше, ніж загальна кількість людських знань, що становить 1018 "біт", що міститься в усіх бібліотеках світу".

Доктор Вернер Гітт, в книзі: Третя Основна Величина, (віддруковано з) Siemens Review, 56(6), Листопад/Грудень 1989.

"Людський мозок є ...найбільш складним і організованим пристроєм (будовою) матерії в усій вселенній".

Айзек Азімов

"Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!"

(Пс.138:14)

Різдвяний кресворд

По горизонталі:

4. Помазанник Божий.
7. Світило.
8. Предок Ісуса Христа.
9. Країна.
10. Безутішна скорботна мати.
13. Місто.
15. Пророк.
16. Маленькі великомученики.
17. Земля Завулонова і Нефталімова.
19. Свідки Різдва.
21. Жертовна птиця.
22. Ім'я Новонародженого.
25. Рятівник.
27. День відпочинку.
28. Слово, котре сказала засмучена мама Ісуса у храмі.
29. Де лежав Новонароджений.
30. Дім Господній.
31. Посланники Бога.

32. Юдейський історик 1-го віку н.е.

33. Август.

По вертикалі:

1. Месія.
2. Кого повинен бити Новонароджений.
3. Одяг, котрий носять православні священники.
5. Чоловік, з ким розмовляли Анголи.
6. Близька родичка Єлизавети.
11. Що Анголи звістили пастухам.
12. Помітка.
14. Глибоке внутрішнє переконання.
18. Подарунок мудреців.
20. Спаситель світу.
23. Відсутність Ворожечі.
24. Подарунок мудреців.
26. Українська їжа.
34. Столиця.

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-Баптістів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Бapтистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 939-9364

Українська церква Євангельських Християн-Баптістів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-Баптістів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento,
CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-Бapтистська Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-Бapтистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino

REAL, San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Бapтистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd.,
Santa Barbara,
CA, 93105
Пастор: Богдан Прихидько
(805) 685-7917

Перша Українська Євангельсько-Бapтистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd.,
Los Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько-Бapтистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St.,
Hemet,
CA, 92544
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська Бapтистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Баптістів м.Кент

Адреса: 27031 Ill Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Лігушко
(253) 941-4292

Знаючи, що ви не можете
вигукати слово "Інтернет"
на українській

www.visnykpravdy.com

Тільки на сайті
Правди України
Цікаві та актуальні
Факти
Аналізи
Відомості
Корисні поради та
адреси!